

اداره خانیسی :

محلہ پنجشنبہ بازاری ماغییلر خانندہ ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستووولوس دە خریستیدیس

'Αβ'Ολα

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

* ΓΡΑΦΕΙΑ *

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΙΜΗΜΗ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εσωτερικού έτησία γρ. 40 | Εξωτερικού έτησία φρ. 15
 εξαμην. * 25 | εξαμην. * 8

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Εσωτερικού έτησία γρ. 65 | Εξωτερικού φρ. 25

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1 ΓΡΟΣΙΟΝ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

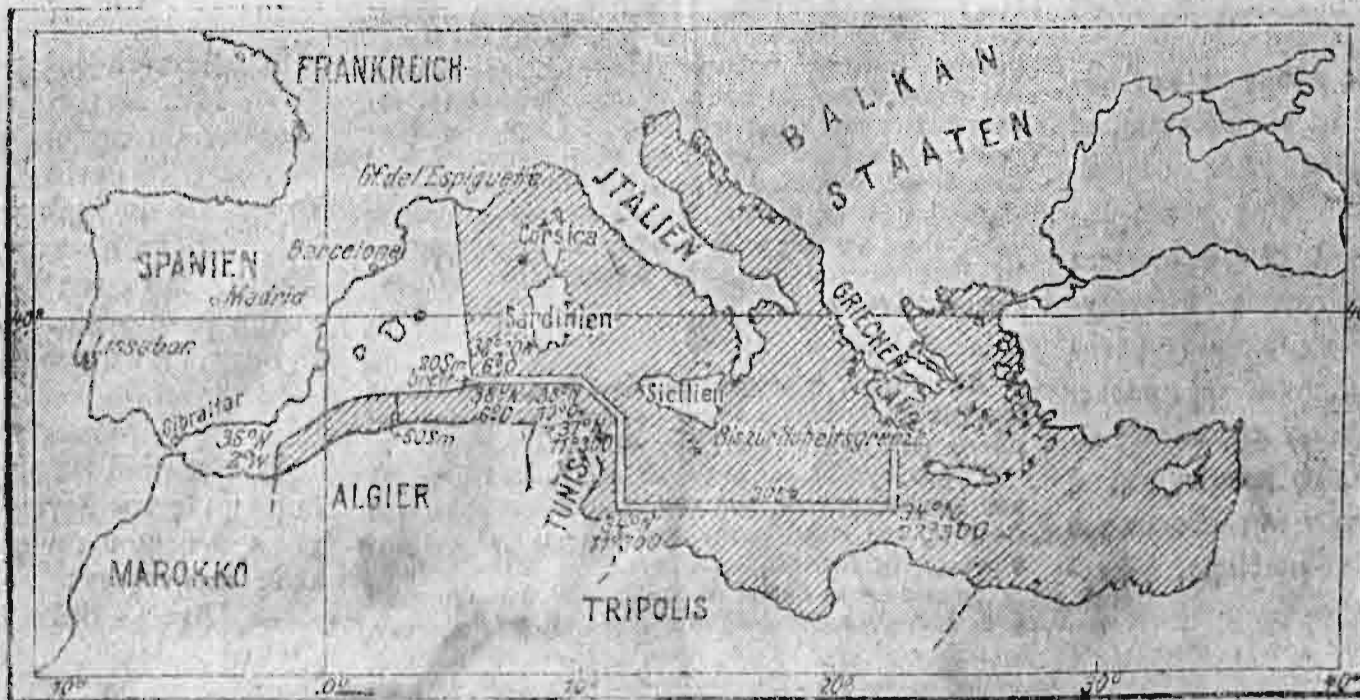
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΔΗΡΑΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.



Ο εσχάτως άποθανών ναύαρχος
 του άυστροουγγρικού στόλου
 Anton Haus.



Ο ιδρυτής
 Θωμάς Έδισων,
 επί τῆ 70ῆ
 ἐπετηρίδι του.

Οι [σκύλοι]
 εις τόν στρατόν.

Σκύλος προσωποδο-
 φός εν τῆ υγειονο-
 μική υπηρεσία.

Η έντασις του ύποβρυχίου πολέμου
 Η νοτία απηγορευμένη ζώνη υπό των γερμανικών ύποβρυχίων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Διάκρισιν θησαυρῶν κάμνει ὁ Ἰησοῦς Χριστός κατὰ τὴν αὐριανὴν περικοπὴν τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου. Χωρίζει τοὺς θησαυροὺς εἰς δύο: θησαυροὺς γηϊνοὺς καὶ θησαυροὺς ἐπουρανοῦς. Καί, ἐνῶ διεκτραγωδεῖ τὸ ἀσταθές, τὸ πρόσκαιρον καὶ τὸ εὐτελές τῶν μὲν, ἐξαιρεῖ τὸ αἰώνιον, τὸ ὑψηλόν, τὸ παντοτεινὸν τῶν ἄλλων.

Τὴν χριστιανικὴν ταύτην ἀρχὴν ἢ φιλοσοφίαν, καὶ ἢ μᾶλλον τολμηρά, δὲν ἠδυνήθη νὰ κλονίσῃ, πᾶσαι δὲ αἱ σχολαὶ ἀνομολογοῦσιν, ὅτι μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν, μεταξὺ τῶν ἀπολαύσεων, τὰς ὁποίας ἐπεφύλαξεν ἡ Πρόνοια εἰς τὸν ἄνθρωπον, αἱ ἀνώτεροι, αἱ ὑψηλότεροι, αἱ εὐγενέστεροι, αἱ πρὸς τὸν ἄνθρωπον μᾶλλον ἐρμύζουσαι, εἶναι αἱ πνευματικαὶ ἀπολαύσεις, αἵτινες διακρίνονται τόσο διὰ τὸ βάθος αὐτῶν, ὅσον καὶ διὰ τὴν εὐστάθειαν. Ὑπάρχουν βεβαίως καὶ αἱ ἀπολαύσεις, αἱ τὴν ὕλην ἔχουσαι κέντρον καὶ τὸ σῶμα ἔδαφος καλλιέργειας, ἀλλὰ τῶν ἀπολαύσεων τούτων τὸ κοινὸν τέλος εἶναι ὁ κόρος, ἡ μέθη, ἡ ἐξάντλησις. Αὗται ὑποβιάζουσι τὸν ἄνθρωπον ὑπὲρ τὸ κτήνος καὶ ἀναιροῦν κάθε ὠραίαν καὶ εὐγενῆ τάσιν του. Αἱ ἀπολαύσεις αἰσθηταί, ὅταν κυριεύσουσι τὸν ἄνθρωπον, τὸν κρατοῦν δέσμιον ἐπὶ τῆς τελευτώδους ἰλῆος, καὶ τὸν φέρουσι ἔρποντα ἐπὶ τεναγῶν καὶ βορβόρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ἀπολαύσεις εὐγενεῖς, θελαί, οὐράνιαι. Αὗται, κείμεναι ὑψηλά, αἴρουσι καὶ ὑψηλότερον τὸν ἄνθρωπον, εἶναι δὲ τοσοῦτον πολυτιμώτεροι, ὅσον εἶναι πολυτιμώτερον τὸ πνεῦμα τῆς σαρκὸς καὶ ἡ καρδία τῆς ἐπιδερμίδος. Ἄς ἀγαπήσωμεν τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀπολαύσεις. Αὗται δὲν ἔχουσιν ὡς κατάντημα τὸν κόρον, εἰς τὴν τρύγα δ' αὐτῶν δὲν κατασταλάζει ἢ πικρὰ μεταμέλεια.

Ἄς ἀποβλέψωμεν πρὸς αὐτὰς καὶ μετ' αὐτῶν ἔς ἀρθῶμεν. Εἶναι αἱ εὐγενέστεροι, αἱ ὠραιότεροι, αἱ διαρκέστεροι. Εἶναι αἱ πιστότεροι τοῦ ἀνθρώπου τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς του σύντροφοι. Αὗται δὲν μαραίνονται ἀπὸ τὸν χρόνον, ἀλλὰ, τοῦναντίον, ἐνισχύονται ὑπ' αὐτοῦ, δὲν ἀνήκουσι εἰς μίαν μόνον ἡλικίαν, ἀλλὰ προσαρμύζονται πρὸς πάσας.

Συνέπεια τῶν ἀπολαύσεων τῆς σαρκὸς εἶναι τὸ δάκρυ τοῦ πόνου, ἢ καταισχύνῃ, ἢ ἐξάντλησις. Συνέπεια τῶν ἀπολαύσεων τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ χαρὰ, τὸ μεῖδιμα, ἢ διαρκῆς νεότης.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ



ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΓΩ

Μία ἀπὸ τὰς πολλὰς λατρείας, τὰς ὁποίας ὕψωσεν ἢ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ, ἢ καὶ ἰσχυρωτέρῃ καὶ ἢ μᾶλλον ἐπικρατῆς, εἶναι βεβαίως ἡ λατρεία τοῦ ἐγώ.

Τὴν λατρείαν ταύτην οὐδέποτε ἐγκατέλειπεν, οὐδεμία δὲ θρησκεία ἐγγώριος τόσο φανατικὸς ὁπαδός, ὅσον ἡ λατρεία αὕτη.

Ὁ ἄνθρωπος ἰδρυσεν μέσα εἰς τὰ μυκιάτα τῆς ψυχῆς του ἐν ἰσθμῷ, ἰδρυσεν ἓνα βωμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐν εἰδωλῶν ὑπάρχει περίοπτον: τὸ ἐγώ του.

Χάριν τοῦ εἰδώλου τούτου, τὰ πάντα μετέρχεται, καὶ ὅταν ἐκ περιστάσεων, ἐξ ἐπεισοδίων, ἐκ συνθημάτων, τὸ προσφιλές αὐτοῦ ἰνδαλμα θιγῇ, τότε ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἥρεμον αὐτοῦ ἀρνίον, μεταβάλλεται εἰς ἀρειμάνιον θηρίον, ἐτοιμὸν νὰ κατασπαράξῃ πάντα, ὅστις δὲν θὰ ἐσέβετο τὴν λατρείαν του ἐκείνην.

Ἀλλὰ δὲν ἀγαμένοι νὰ προσβληθῇ τὸ ἐγώ του, διὰ νὰ δεῖξῃ πόσον τὸ ἀγαπᾷ καὶ πόσον τὸ λατρεύει· προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ καὶ τὴν πλεονεκτηρὰν καὶ ἐπουσιώδη εὐκαιρίαν, διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγάπην του, τὸν θαυμασμόν του, τὴν λατρείαν του. Ἄλλος Νάρκισσος μυθολογικῆς τῆς ἀρχαιότητος, ἐρωτεύεται ἑαυτόν, ἀνακαλύπτει προσόντα καὶ ἐκεί, ὅπου δὲν ὑπάρχουν, μείδνει καὶ δικαιολογεῖ τὴν ὑπαρξίν των κειμένων.

Καὶ ταῦτα πάντα δὲν περιορίζεται εἰς τὸ νὰ τὰ φρονῇ καὶ νὰ τὰ σκέπτεται μόνον, ἀλλὰ προβαίνει καὶ εἰς τὸ νὰ τὰ διακηρύττῃ.

Τὸ ἐγώ κατὰ τὰς διαφόρους συνομιλίας εἰπτεῖ βροντερὰ ὡς σφύρα ἐπάνω εἰς πεπιτρακτωμένον σίδηρον.

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ δεῖξῃ τις πόσον ὀκληρὸν ἅμα καὶ βαρὺ διὰ πάντα εἶναι τὸ ἐλάττωμα τοῦτο τῆς λατρείας τοῦ ἐγώ. Εἶναι τὸ μισητότερον τῶν ἐλαττωμάτων, διότι θίγει φιλοτιμίαν, γεννᾷ τὸν ἀποτροπισμὸν, δημιουργεῖ τὴν περιφρόνησιν.

Ὁ Pascal ἔλεγε:

— Le moi est haïssable, πολλοὺς δ' αἰῶνας πρὸ αὐτοῦ ὁ Δημοσθένης ἐβροντοφώνησε ὡς κοινωτικὴν ἀλήθειαν τὸ:

— Φύσει τοῖς ἐπανοῦσιν αὐτοῖς ἀχθεσθαί.

Ἄλλ' ἡ λατρεία τοῦ ἐγώ δὲν εἶναι μόνον κοινωτικὸν ἐλάττωμα, δὲν εἶναι μισητόν, διότι προκαλεῖ τὸν ἀποτροπισμὸν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ—πρὸ πάντων τούτων—διότι παραλύει κάθε τάσιν πρὸς βελτίωσιν, κάθε προσπάθειαν πρὸς πρόοδον καὶ προαγωγήν.

Πρόσωπον, τὸ ὁποῖον λατρεύει ὑπερμέτρως τὸ ἐγώ αὐτοῦ, κατ' ἀνάγκην θὰ προσπαθῇ πάντα, ὅσα ἀνήκουσι εἰς τὸ ἐγώ του, καὶ ἐκ τούτου ἀπορρέουσι, ὅπως τὰ δικαιολογῇ, ὅπως τὰ κολάξῃ, καὶ πρὸς τούτο δὲν παύει συνθηκολογῶν πρὸς τὴν συνείδησίν του, εὐρίσκον πάντοτε ἓνα λόγον ἐπικρατίας καὶ ἐκεί, ὅπου εὐδαιμόνως αὕτη χωρεῖ. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ ν' ἀπαρτῇ ἑαυτόν, εἶναι ἄνθρωπος ἀνάξιος πάσης περὸς πρόοδον, ἀνάξιος νὰ ἀνέλθῃ ὑψηλά, νὰ βελτιωθῇ, νὰ μεγαλοεργηθῇ. Ἡ λατρεία τοῦ ἐγώ τὸν καταστρέφει καὶ τὸν ἐκμηθεύζει.

Ἐν τούτοις, ἡ λατρεία τοῦ ἐγώ ἔχει μίαν ἄποψιν ἰδιαζόντως καλὴν, καὶ ἀπὸ σφάλματος καὶ ἐλαττώματος μεταβάλλεται εἰς μεγαλοεργὸν ἀρετὴν.

Τούτο συμβαίνει, ὅταν τὸ ἐγώ ἐμφεύγῃ πλεόν τοῦ περιορισμένου, τοῦ κλειστοῦ περιθωρίου τοῦ ατόμου, καὶ εὐρυνόμενον καταστή τὸ ἐγώ τῆς κοινότητος, τῆς ὁλότητος, τοῦ ἔθνους.

Τότε τὸ ἐγώ δὲν εἶναι τὸ στενὸν ἀτομικιστικὸν ἐγώ, τὸ καθιστῶν τὸν ἄνθρωπον μονάδα χωριστὴν, τὸ ἀπομονοῦν τὸ ἄτομον, τὸ διαστέλλον τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ τὸ ἐγώ, τὸ ὁπεῖον ἐνότει, συνάπτει, σχηματίζει ὁλότητα καὶ σύνολον.

Τὸ ἐγώ τοῦ ατόμου εἶναι ὀκληρὸν ἐλάττωμα διὰ τοὺς ἄλλους, εἶναι συντελεστὴς ὀπισθοδρομικῆς διὰ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τὸ ἔχει. Τὸ ἐγώ, ἐν

τούτοις, τῆς ὁλότητος, ὄχι μόνον εἶναι ἀρετὴ, ἀλλὰ καὶ δημιουργὸς καὶ συντελεστὴς προόδου.

Κοινωνία, ἔθνη, ὀμάδες, ὅσαι δὲν ἔχουν ἀνεπτυγμένην τὴν λατρείαν τοῦ ἐγώ των, παρορῶνται, περιφρονοῦνται, θάπτονται. Τοῦναντίον, ἄτομα, ὅσα ἔχουν τὴν λατρείαν ταύτην εἰς ὑψηλὴν βαθμίδα, καθίστανται μισητὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἀνάξια βίωσης καὶ προαγωγῆς.

Μία παρατήρησις ἐπισταμένη, μία ἐρευνᾶ ἀνὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ατόμων, τῶν κοινοτήτων, τῶν ἔθνων, ἀρκεῖ νὰ πείσῃ, ὅτι τὸ ἐγώ τοῦ ατόμου εἶναι δαίμων ἀπεχθής, τὸ μίσος καὶ τὴν ἀποκρουστικότητα δημιουργῶν, ἐνῶ τὸ ἐγώ τῆς ὁλότητος εἶναι θεὸς εὐεργετικὸς, εἶναι δύναμις θαυμασία.

Ἀποῦ λοιπὸν εἶναι φυσικὸν καὶ ἀνθρώπινον νὰ ἀφοσιωθῶμεν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἐγώ, ὡς στρέψωμεν τὴν λατρείαν ταύτην πρὸς τὸ ἐγώ τῆς ὁλότητος, διότι ἡ λατρεία αὕτη μᾶς ἐξυψώνει, μᾶς ἀναδεικνύει καὶ μᾶς τιμᾷ.

Θ. Κ. Μ.



ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΕΙΖΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΑΓΑΠΗΣΗ;

Εἶπαν:

— Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἀγαπήσῃ. Ἐκεῖ, στὸ μονοπάτι τῆς Ἀγάπης, νὰ μὴ τολμήσῃ νὰ πατήσῃ κανεὶς. Κάτω ἀπὸ τὰ λουλούδια, ποῦ τὸ στολίζουν, βρῖσκονται ἀγκάθια σκληρὰ, ποῦ ἄπονα κεντοῦν, καὶ πέραν, εἰς τὴν ἄκρην του, εὐρίσκεται ὁ μέγας κρημνός...

¶

Ἐσυμβούλευσαν:

— Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ ἀγαπήσῃς ποτέ ἢ ἀγάπη ἔχει τοὺς παραδαρμούς καὶ τὰς ἀγωνίας της, εἶναι ζυμωμένη μετὸν πόνον, συντροφεύεται μετὸν ἀγρυπνίαν, περιπατεῖ ζευγαρωτὰ μετὸ δάκρυ καὶ μετὸν στεναγμόν. Ἡ ἀγάπη ἀφίνει μίαν βαθειὰ πληγὴν στὴν καρδιά, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν σταλάζει, σταλαγματιὰ-σταλαγματιὰ, τὸ αἷμα...

¶

Καὶ συνεπλήρωσαν:

— Μὴ, πρὸς Θεοῦ, μὴ ἀγαπήσῃς. Εἰς τὴν ἀγάπην θὰ ζητήσῃς νὰ εὕρῃς τὴν ἀνακούφισιν, ἀλλὰ θὰ συναντήσῃς τὴν θύελλαν· θὰ ποθήσῃς νὰ ἀπολαύσῃς τὴν γαλήνην, πλην θὰ σὲ περιβάλλῃ ἡ ταραχὴ· ὄνειροπολεῖς τὸ μεῖδιμα, καὶ ὄμας θὰ σὲ περισφίξῃ ἡ θλίψις καὶ ἡ μελαγχολία. Αὐτὰ εἶναι τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης. Ἄν ἀγαπήσῃ κανεὶς ἀληθινὰ...

¶

Εἶπαν αὐτὰ εἰς τὸ πνεῦμά μου, τὰ ἐπανέλαβαν εἰς τὸν λογισμόν μου, τὰ ἔρριψαν εἰς τῆς ψυχῆς μου τὴν κρίσιν. Μὰ ἡ καρδιά μου τοὺς ἀπήντησεν:

— Ἄρα γε ἀξίζει ἡ ζωὴ τίποτε, χωρὶς τὴν ἀγάπην; ὁ βίος ἔχει χωρὶς αὐτὴν κανένα σκοπὸν; Ὅχι! δὲν ἔζησεν ὅποιος δὲν ἠγάπησεν καὶ εἶναι νεκρὸς ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ.

Ὁύμος.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Εδειπνῆσαν οἱ φιλοξενούμενοι τῆς μαρκησίας δ' Ἐλγὸρ καὶ ἀπεσῦρθησαν ἤδη ὑπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ πάγκου, ὅτε ὁ θυρωρὸς παρουσιάζεται καὶ εἰδοποιεῖ τὴν κυρίαν, ὅτι ἄνθρωπος χωρικός, μὲ ἀξιοπερικινεῖ τυχροδιώκτου, τὴν παρακαλεῖ νὰ τὸν δεχθῆ ἄμεσως εἰς ἀκρόασιν.

Ποιὰ τις ἀνησυχία ἐφάνη εἰς ὄλους καὶ συνεφώνησαν, ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὸν νὰ παρουσιασθῆ ἡ μόνη ἢ νεαρὰ γυνὴ πρὸ τοῦ ὑπέπτου ἐκείνου.

Ἡ νῦς ἦτο θαυμασιὰ ἢ σελήνη ἐσκόρπιζε πανταχοῦ ἀπλετοὺς τὸ φῶς τῆς, ἢ χλόη ὑπὸ τοῦς πόδας τοῦ περιπατητοῦ εἶχε τὴν ἀπαλότητα πυκνοῦ τάπητος ἀνατολικοῦ καὶ ὁ Ἰωάννης, εἰς τῶν πλέον ἀγυπτητῶν θαμνῶν τῆς ἐπαύσεως ἐκείνης, πεπρωτισμένος μὲ πνεῦμα πολὺ, θὰ ἐσκόρπιζε τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὴν εὐθυμίαν εἰς τὴν ὁμίλησιν, διηγουμένους διάφορα ἀνέκδοτα τοῦ βίου του.

Μόνη ἡ μαρκησία δὲν εἶχε ἀκόμη ἐκστομίσει τι. Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους κατὰ γῆς, ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ ἤκουσεν.

Ἦτο μία χαριτωμένη νεαρὰ κυρία, καστανὴ καὶ ὀχρὰ. Πρὸ ἔτους ὁ σύζυγός τῆς ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῆ τῆς συζυγικῆς ἐστίας, σπεύδων εἰς μακρὴν χώραν, ἵνα φροντίσῃ διὰ τὰς ὑποθέσεις του. Ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἐστερεῖτο εἰδήσεών του, ἢ σιωπῇ δ' αὐτῆ τὴν ἔκαμνε ν' ἀνησυχῆ. Προῦνόει, ὅτι κάποιαν λυπηρὰν εἰδήσιν θὰ ἐλάμβανεν.

— Ἄς ἔλθῃ ἐδῶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἐξηκολούθουν λέγοντες οἱ προσκεκλημένοι.

— Ὅχι, παρετήρησε τότε ἐκείνη, ἐγειρομένη. Ἐγὼ ἢ ἴδια θὰ παρουσιασθῶ πρὸς αὐτόν. Ὁ Ἰωάννης θὰ μὲ συνοδεύσῃ... Πλησίον του οὐδένα κίνδυνον διατρέχω...

Ἐμειδίασαν, ἀλλ' οὐδεὶς ἀνέστη.

Στηριζομένη, πρῶγματι, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἰωάννου, διήλθε τὰς ἐρήμους δενδροστοιχίας. Ἐνίοτε ὁ ἦχος τῶν γαλάτων ἐφθανε μέχρις αὐτῶν.

Ἡ δυστυχὴς, παρὰ τὴν παρουσίαν τοῦ συντρόφου τῆς, ἔτρεψε, κατελημμένη ὑπὸ φόβου ἀορίστου. Εἶχε προαίσθησιν κινδύνου.

Τὶ ἄρα γε νὰ ἤθελεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός; ὁποῖου δυσἀρέστου νέου νὰ ἦτο ἄγγελος; Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, ἀλλὰ καὶ δικαίως, τὴν σιωπὴν τοῦ συζύγου τῆς, τὸν ὁποῖον ἡ δυστυχὴς εἶχε συζευχθῆ χωρὶς διόλου νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Σύσσωμος ἔτρεμεν ἢ ταλαίπωρος ὑπὸ τὴν νευρικὴν ταραχὴν, ὑφ' ἧς κατείχετο.

— Φοδοῦμαι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, εἶπε. — Νὰ ὑπάγωμ τότε ἐγὼ νὰ τὸν ὁμιλήσω ἐκ μέρους σας; Θὰ εἶναι ἐξάπαντος κάποιος δυστυχὴς, ὁ ὁποῖος ἐρχεται νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

— Ὅχι... μὲ φέρει νὰ ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου. Ἐκεῖνος ἐγέλασε δυνατὰ.

— Φαντάζεσθε; Ἰδοὺ μία ὑπόθεσις ἀπίθανος... — Μὴ γελᾶτε σας βεβαίως, ὅτι εἶμαι πολὺ ταραγμένη Προαισθάνομαι, ὅτι κακὸν ἐρχεται νὰ μ' ἀναγγεῖλῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός...

Οὕτως ὁμιλοῦντες, ἐφθασαν πλησίον τοῦ μεγάρου, ὅπου, στηριζόμενος εἰς ἕνα κίονα, εἰς ἄνθρωπος ἀνέμενε. Παρὰ τὰ σκοτισμένα ἐνδύματά του, ἀντιλήφθησαν ἄμεσως, ὅτι δὲν εἶχε τὴν ὄψιν ἐπαίτου καὶ διὰ τοῦτο οἱ φόβοι τῆς μαρκησίας ἐνισχύθησαν.

— Θέλω νὰ τὸν ὁμιλήσω ἐγὼ πρῶτος, εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Ἐάν εἶχῃ κακὴν τινα εἰδήσιν νὰ σᾶς μεταδώσῃ, θὰ τὸ ἐνηνοσῆ ἄμεσως. Ἄφετέ με! θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀνωφελοῦς ἰσως καὶ ἀπικινδύνου συγκινήσεως.

Ἐπὶ τὴν ἐκείνην καὶ ἐκάθησεν εἰς κάθισμα ἐκ καλῆμου, τὸ ὁποῖον ἐρέθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν ἐξώστην ἐν μέσῳ τῶν θάμνων.

Βαθὺν ἐξέβαλε στεναγμόν. Ἦτο τόσο ἐτυχεῖς ἀπὸ ἐνὸς τάρου ἔτους! Ὅλη αὐτὴ ἡ εὐτυχία θὰ ἐχάνετο, ὅπως χάνεται τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ, ὅπως θνήσκουν τὰ ἄνθη;

Ἦτο πεπεισμένη ἤδη, ὅτι μία καταστροφὴ τὴν ἀνέμενε. Ἡ σκέψις αὐτῆ ἐρριζώθη εἰς τὸ πνεῦμά τῆς, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὴν δικαιολογήσῃ.

Ὁ Ἰωάννης ἀπέστρεψε. Τὸ ὑψηλὸν του παραστήμα ἐφάνη μέσα εἰς τὸ σκοτὸς κομψόν τῆς ἐφάνη, ὅτι ποτὲ διὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν δὲν ἦτο ἡ τὴν τὴν ἀγάπην, ὅσην τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Λοιπὸν; εἶπεν ἠγωνισθῶσα. — Οὐδὲ λέξιν καταθήσασθαι νὰ τὸν ἀποσπάσω. Μὴ οὐδένα ἄλλον, ἐντὸς ἀπὸ σας, ἐννοεῖ νὰ ὁμι-

λήσῃ... Περιμένω ἐδῶ... Ἐάν θὰ ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ... ἐν σημείον... καὶ σπεύδω...

Μὲ δύναμιν ὑπεράνθρωπον ἐκείνη ἐπεζήτησε νὰ δεῖξῃ ποῖαν τινα ἀπάθειαν, προσέδιδουσα εἰς τὸ πρόσωπον ἐκφρασιν ἠρεμον, ἀδιάφορον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐφαίνετο ἡλικίας πενήκοντα περίπου ἔτων. Εἶχε τὸ πρόσωπον ἡλιοκαμένον. Γενεϊὰς δασεῖα καὶ μακρὰ ἐκάλυπτε τὸ στήθος του, οἱ δὲ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ του προσέδιδον εἰς ὅλην τὴν φυσιογνωμίαν του κατὰ τὸ ξενικόν. Ἐπὶ τῆ θέᾳ τῆς μαρκησίας ὑπεκλίθη βαθέως.

— Ἐπιθυμεῖς, εἶπες, νὰ μὲ ὁμιλήσῃς. Τί θέλεις παρ' ἐμοῦ;

— Ὅτι θ' ἀνταλλάξωμεν, κυρία, πρέπει νὰ λεχθῆ ἰδιαιτέρως. Πρῶτα περὶ σπουδαίων πραγμάτων.

Μὲ βῆμα βραδύ ἐκείνη τότε προὐχώρησεν εἰς μικρὰν αἴθουσαν καὶ τῷ ἐνευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἐκάθησεν κατόπιν καί, ὀρθὸν βλέπουσα ἐκείνον ἀπέναντί τῆς, ἀνέμενε...

— Ἐρχομαι, κυρία, νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω τὸν θάνατον τοῦ συζύγου σας καὶ τὴν καταστροφὴν σας. Δυνατὴν ἐξέβαλλε κραυγὴν:

— Ἀπέθανε!

Τῆ ἐφάνη διὰ μιᾶς, ὅτι τὰ πάντα ἐκινεῖντο περίε τῆς πληθὺς συλλογισμῶν διήλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς, ὡς νὰ εὐρίσκητο εἰς μίαν ἠθικὴν θύελλαν.

Ἠθέλησε νὰ προσκαλέσῃ τὸν Ἰωάννην, ἀλλ' ἐκρατήθη. Ὁ ξένος ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ μαρκησιος δ' Ἐλγὸρ ἀπέθανε πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Προαισθανθεῖς τὸ τέλος του, μοὶ ὠμίλησεν ἐμπιστευτικῶς ὑπέκρινεν δὲ εἰς τὴν παραγγελίαν του, εὐρίσκηται σήμερον ἐνώπιόν σας. Εἰργαζόμενος πάντοτε πλησίον του μὲ ἀφοσίωσιν καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμὲ τὰ πάντα.

Εἶσατε καταστραμμένη, κυρία, διότι ἐκείνος τὸ ἠθέλησε. Πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε καλῶς. Δὲν ὑπῆρξετε σύζυγος πιστὴ, ὅπως ὑπεσχέθητε νὰ εἶσθε. Τοῦτο ἐνωρὶς τὸ ἐπληροφορήθη, ἴσως μάλιστα νὰ ὑπῆρξε καὶ αἰτία τοῦ θανάτου του. Ὅλην τὴν παρουσίαν του κληροδοτεῖ εἰς τοὺς δέξις αἵματος συγγενεῖς του. Ἠλπίζω, ὅτι ἡ γενναιοδωρία των δὲν θὰ σᾶς ἐρριπτεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην.

Ἐν τούτοις, αἱ ἀποφάσεις των εἶναι θλιβεραὶ. Αὐριον ἀπὸ πρῶτας θὰ κατὰσχωσι τὰ πάντα ἐδῶ. Ἡ τιμωρία σας θὰ εἶναι ἡ ἐποχὴ ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν, εἰς τὴν ὁποίαν συνειθίσασθε καὶ τὴν ὁποίαν ἠγαπᾶτε.

Ἐπὶ τῆ ἐκείνην ἐκ νέου τῶρα καὶ ἐξήλθεν.

Ἡ μαρκησία ἔμεινε μόνη. Ἠθέλησε νὰ κυριαρχήσῃ ἐαυτῆς. Παρετήρησε τὰ περίε. Ὁ ξένος ἐξηφανίσθη. Ἀνεμνήσθη ἕσα πρὸ ὀλίγου εἶχε ἀκούσει εὐρίσκητο πρὸ ἀδιεξόδου. Ἦγνῶει ποῖαν ὁδὸν ν' ἀκολουθήσῃ, ποῖαν κατεύθεισιν νὰ δώσῃ τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν βίον τῆς. Διότι δὲν ἐδίσταζε διὰ τοὺς λόγους τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου. Ἐγνωρίζεν ἄρκετὰ καλὰ τὸν σύζυγόν τῆς ἦτο βεβαία, ὅτι ἦτο ἰκανὸς νὰ ζητήσῃ ἐκδίκησιν, ἐάν ἐμάνθανε πῶς τὸν ἐλησμόνησε... καὶ τὸν ἐπροδῶκε.

Ποσάκις ἐπὶ τῆ σκέψει μόνον ταύτη δὲν ἀνεργίγησεν! Ὄφειλεν ἤδη ν' ἀποφασίσῃ γρήγορα καὶ νὰ ἐνεργήσῃ. Τί θὰ ἔκαμνε, ὅταν τὴν ἐπαύριον θὰ παρουσιάζοντο οἱ ἐκτελεστοὶ τοῦ νόμου; Ἄγῶνία ἤρχισεν νὰ τὴν καταλαμβάνῃ τὸ νευρικόν τῆς σύστημα ἀταράχῃ, ἐκλάουσε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοιξε καὶ ἡ μορφή τοῦ Ἰωάννου ἐφάνη, ὅστις, παρατηρῶν αὐτήν,

— Ὡ! ἀγαπητὴ, εἶπε, τί ἔχετε;

— Ἐάν ἤξευρες! ἀπήντησεν ἐκείνη, διακοπτομένη ἀπὸ λυγμούς.

Ὁ Ἰωάννης ἀνησύχησεν ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Ἐξεκινήθη καὶ τὸ ἀνδιαφέρον του. Ἐδοκίμαζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μεγάλην συγκίνησιν εἰς τὰς ἀπανεπιλημμένας δ' ἐκείνου ἐρωτήσεις, ἐκείνη, μὲ φράσεις διαρκῶς διακοπτεμένας ἀπὸ λυγμούς, τῷ διηγῆθη τὰ πάντα: τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, τὴν καταστροφὴν ἐκείνης.

Ὁ Ἰωάννης, ἀπὸ ὑπερβολικὴν λύπην, ἠσθάνετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν ἐρωτᾷ του νὰ μεγαλῶνῃ. Ἐκ φύσεως δὲ χαρακτηρὸς πρακτικοῦ, ἐσκέφθη, ὅτι, πρὸ τοῦ τετελεσμένου γεγονότος, ὄφειλε νὰ λάβῃ τὴν τελευταίαν του ἀπόφασιν καὶ εἶπε:

— Τί θὰ κάμετε λοιπὸν;

Ἐκείνη ἐσιώπη.

— Ἐν πρῶτοις, ἐξηκολούθησε, μάθετε, κυρία, ὅτι, ἐμοῦ ἔχοντος, οὐδενὸς ποτε θὰ στερηθῆτε. Μὴ ἀνθίστασθε... ὅσονδήποτε βαρὺ καὶ ἂν σᾶς εἶναι

τὸ κτύπημα. Εἶμαι εὐτυχὴς, διότι μὲ παρουσιάζε-ται, ἐπὶ τέλους, ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς δεῖξω ἐμπράκτως τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Καὶ κύπτων περισσότερον πλησίον τῆς,

— Ἄς ἀγνοῆ ὁ κόσμος τὴν τελείαν καταστροφὴν σας... Δὲν εἶναι ὀρθὸν ν' ἀπωθήσασθε τὴν βοήθειαν, ποῦ σᾶς προσφέρω... ἀφοῦ δὲν ἀποθήσασθε καὶ τὸν ἔρωτά μου.

— Ἡμπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν προσφορὰν σας, ἐάν ἡ ὑποστήριξις θὰ εἶναι τελεία ἐάν, μαζί με τὴν καρδιά καὶ τὴν παρουσίαν σας, μὲ προσεφέρετε καὶ τὸ ὄνομά σας...

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, μεῖδιμα βεδιασμένον διέστειλε τὰ χεῖλη του. Ἐκείνη προσεκτικῶς παρηκολούθει τὴν φυσιογνωμίαν του, διὰ ν' ἀναγνώσῃ ταχύτερον ἐν αὐτῇ τὴν ἀπάντησιν καὶ ἔμεινε κατγχομένη.

Ἦννόησε πάραυτα, ὅτι μεγάλως ἐσφαλσεν εἰς τὰς ἐλπίδας τῆς... Δὲν τὴν ἠγάπα δυστυχῶς τόσο, ὥστε νὰ τὴν συζευχθῆ τῶρα πτωχὴν. Ἀνεπόλει τοὺς λόγους, ποῦ τὴν ἐπανελάθε πολλὰκις:

— Ὡ! πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶσθε ἐλευθέρω, ὥστε νὰ ἐγίνεσθε σὺζυγός μου τιμημένη!

Ἐξῆς ἐφάνη εἰς τοὺς κροτάφους τῆς καὶ ἠσθάνθη ὀργὴν ἐναντίον τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, τὸν ὁποῖον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐλάτρευεν.

— Ἀπαντήσατε! προσέθηκε.

— Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀργότερα, εἶπεν. Ὅτι θὰ σᾶς εἶπα, ἀπαιτεῖ χρόνον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῆ αὐτῇ ἐδῶ τὴν στιγμὴν... Θὰ ἔλθω μίαν ὥραν, ὅποτε θὰ εἶσθε ἡσυχος.

— Ὑποπέψετε, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ μὲ ἱκανοποιήσετε; ποῖον κώλυμα βλέπετε μεταξύ μας;

— Ἀλλοίμονον! Πάρα πολλὰ! θὰ σᾶς ἐξηγήσω...

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἐγειρομένη, ἄς ὑπάγωμεν εἰς συνάντησιν τῶν φίλων μας καὶ νὰ μὴ εἴπωμεν τίποτε ἐξ ὧν μοὶ συνέβησαν.

Ἠκολούθησαν καὶ πάλιν τὸν δρόμον τοῦ πάγκου οὐδὲ λέξιν ἀντήλλαξαν. Μία ψυχρότης τοὺς ἔκλειε τὸ στόμα.

Ἡ μαρκησία, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου, εἶχε ἐνίοτε νευρικῶς ἐξάψεις, ἐνῶ ἐκείνος ἐζητεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν στάσιν του μόνος εἰς ἑαυτόν, διότι κατὰ βάθος ὤκτειρε τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, λέγων:

— Αὐτὸ δὲν θὰ διαρκέσῃ... Εἶναι μία στιγμὴ δύσκολος, ἢ ὁποῖα θὰ περάσῃ... Δὲν ἠμπορῶ, μολαταῦτα, ἐγὼ νὰ συζευχθῶ μίαν πτωχὴν γυναῖκα, χωρὶς παρουσίαν... Ἐντελῶς ἀδύνατον... Ἄθριον θὰ τῆ δώσω τὰς ἐξηγήσεις... θὰ τῆς εἶπω... θὰ εὖρω, τέλος, καί... καί, ἐπὶ τέλους, εἶμαι πρὸς ἄμωμον νὰ ὑποστῶ κάθε θυσίαν, διὰ νὰ συντελέσω εἰς τὴν εὐεξίαν τῆς... Ἐχω ἡσυχον τὴν συνείδησιν.

Τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ μέγαρον τῆς μαρκησίας ἀντήχουν κλαυθμοὶ καὶ ὀδυρμοί. Μία θαλαμηπέλος εὖρε τὴν κυρίαν τῆς ψυχρὰν καὶ ἀκίνητον, πολυτελῶς ἐνδεδυμένην ὡς διὰ τελετῆν.

Οὐδὲν ἰσχυσεν, ἵνα τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχον διάφοροι φάκελλοι μὲ τὴν διεύθυνσιν ἐνὸς ἐκάστου τῶν γνωστῶν τῆς.

Ὅταν ὁ Ἰωάννης ἐσχίσε τὸν φάκελλον, τὸν περικαλύπτοντα τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν, ἀνέγνωσε:

« Θὰ εἴπουν καὶ θὰ εἴπῃς καὶ σὺ μετὰ τῶν ἄλλων — διότι σοὶ τὸ ἐπιβάλλω — ὅτι δὲν ἠδυνήθηθαι νὰ ἀνεχθῶ τὴν ἰδέαν τῆς καταστροφῆς μου ἄλλῃ γνωρίζετε καλῶς, Ἰωάννη, ὅτι εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς παρουσίας μου ἐλαχίστην διδῶ σημασίαν. Ἡ καταστροφὴ τοῦ ἔρωτός μου μὲ προσβάλλει καιρικῶς.

» Δὲν ἠθέλησε νὰ μ' ἐννοήσῃς... Ἐν τῷ ἐκταραχητῷ ἐγώτισμῳ σου, μ' ἐφοβήθης, διότι κατέστην πτωχὴ! Θὰ ἐδυσχεραῖνα, ἴσως, τὸν ἄντατον βίον σου! Ὡ! διέγνωσα πολὺ καλὰ τὰ βῆθη τῆς καρδιάς σου!...

» Σὲ ἠγάπησα, μολαταῦτα, ὅπως οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο ποτε ν' ἀγαπήσῃ. Τὰ δάκρυα ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ θανάτου τοῦ μαρκησιου, τοῦ συζύγου μου, δὲν ἦσαν εὐκρινῆ. Ἐντός μου εἶχον τὸ θάρρος νὰ χαίρω... Παρευθὺς μ' ἐτιμώρησεν ὁ Θεός· ἀποθνήσκω καὶ ἀποθνήσκω καταρωμένη σε...

» Καλλονὴν, θέληγτρα, νεότητα, ὅτι μ' ἔμενε ἀκόμη, σὺ τὰ ἐγκλείεις εἰς τὸν τάφον... Ἀλλὰ ἡ τιμωρία, ποῦ μὲ προσβάλλει, θὰ φθάσῃ καὶ εἰς σέ. Ἡ διαρκὴς ἀνάμνησις μου ἔστω ἡ τιμωρία σου».

(Μετάφρασις)

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Κ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ



Μεγαλοπρεπές και σεμνόν έτελέσθη την Κυριακήν τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ προσφιλοῦς μας συναργάτου και ἀριστοτέχνου τοῦ χοροστῆρος Ἀλεξάνδρου Κ. Ρηγοπούλου.

Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν, ἥτις διοργανώθη ὑπὸ τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ μουσολήπτου συναργάτου και φίλου κ. Ι. Α. Χαλκοῦση, παρόντη πολὺς ἐκλεκτὸς κόσμος, ἀντιπροσωπεύων τὴν Ἐκκλησίαν, τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστῆμας, τὴν καλλιτεχνίαν, τὸ ἔμποριον.

Μεταξὺ τῶν προσελθόντων διακρίνοντο οἱ σεβ. μητροπολίται Σμάρνης, Αἴνου, Προόσης μετὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Διονυσίου, ὁ γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Σ. Πετῆς, ὁ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς ἑλλην. πρεσβείας κ. Α. Φραντζῆς μετὰ τῆς κυρίας του, αἱ ἐλλόγιμοι κυρίαὶ Εὐθ. Ἀδάμ και Ἑλένη Στρούβαλη, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου κ. Γ. Ἀποστολίδης, δικηγόρος, οἱ ἱατροὶ κύριοι Τ. Σγουρδαῖος, Ἄναστ. Μισιολόγλου, Ἄντ. Κρητικὸς μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ κ. και ἡ κ. Β. Σαββαΐδου, Ν. Βασιλειάδης και Β. Κιολεμάνηλου, οἱ κύριοι Δημ. Μοσχόπουλος, δικηγόρος, Ὁδ. Ἀνδραδάς, Ἡλίας Ἡλιάκος μετὰ τοῦ υἱοῦ του, ὁ ἀρχιτέκτων Περιουλιῆς Φωτιάδης μετὰ τῆς συζύγου του, οἱ καθηγηταὶ Δημήτριος Μ. Μελισσόπουλος και Σταμ. Σαματιάδης, ὁ κ. Π. Β. Θεοδοσιάδης, ὁ κ. και ἡ κ. Χαριλάου Μαυροπούλου, ὁ κ. και ἡ κ. Γ. Ζερμπούλη, ὁ κ. και ἡ κ. Νεστορίδου, ὁ κ. Περιουλιῆς Πατριῆς μετὰ τῆς δ. ὁδελφῆς του, ὁ κ. Ν. Χαλκοῦσης μετὰ τῶν δ. θυγατέρων του, αἱ κυρίαὶ Π. Ἀμυρά, Πανοπούλου, Κιτανίδου. Τζαῦρα, Ν. Θεοδορίδου, Κ. Παπαδοπούλου, Γ. Ἐξάρχου, ἡ καλλιτέχνης δεσποινίς Ἑλένη Ἡλιάδου, ὁ Γερμανὸς ζωγράφος κ. Milmann, αἱ δεσποινίδες Εὐαγγελία Μαρκουτζου, Καλλιόπη Σ. Εὐτυχίδου, Βικτωρία Γ. Χρησιτίδου, Ἑλένη Σαματζίδου και Ριζά, οἱ κύριοι Δ. Γιασημακόπουλος, Ι. Παπαδόπουλος, Γ. Χρησιτίδης, Τριανταφυλλίδης, Δημητριάδης, Βαθυκιάτης και πολλοὶ ἄλλοι.

Ἐπιμνημόσυνον προσλαλιὰν ἐξεφώνησεν ὁ κ. Θ. Καβαλιέρης Μαρχοῦζος, ἀναπτύξας τὸν σκοπὸν και τὴν ἐξέλιξιν τῆς γελοιογραφίας ἀπὸ τὸν κόσμον και τοὺς αἰῶνας, ἐξάρας δὲ τὴν καλλιτεχνικήν ἰδιοφυίαν τοῦ Ρηγοπούλου. Τὴν πραγματείαν κατέτην ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου. Ὁ ἡμέτερος συναργάτης και φίλος κ. Γεώργιος Ριζῆς ἀπήγγειλε ποιήμα, μεσοτὸν ἀπὸ ἀποστοφῶδες δυνάτας και ὠραίας εἰκόντας, ἀναφερόμενον εἰς τὸν βίον τοῦ καλλιτέχνου και τὸ ὅμοιον δημοσιεύομεν ἐν ἄλλῃ σελίδι.

Τὴν ἐπιτυχίαν τῆς σεμνῆς τελετῆς ἐξῆρε και συναπλήρωσε και ὁ συμμετοχὴ διακεκομμένων καλλιτεχνῶν. Οὕτως ἡ δ. Δάνδα Πανοπούλου, διαπραγῆς τῆς πόλεως μας κλειδοκνυμβάλιστρια, ἐξετέλεσεν ἐπικαιροῦς και δυσχεραστάτας συμφωνίας με πολλὴν δύναμιν και ἐπιτυχίαν, ὡς τὸ «Marche Funèbre» τοῦ Beethoven, τοῦ Mozart τὸ «Requiem» και τὸ «Rondeau» τοῦ Chopin. Ὁ λιγὺς βιοκτιστὴς κ. Ἐμμ. Βούρος μετὰ τὸ περιπαθὲς βιοκί του τοῦ Beethoven τὸ «Adagio τῆς 1ης sonate», τοῦ Godard τὸ «Adagio Pathétique» και τοῦ Rubinstein τὴν «Kompane». Ὁ ἀλήτης μέλλοντος βαδύφωνος κ. Ἀργύριος Θεοδοσίου μετὰ τὴν συναρπάζουσαν φωνὴν του ἔφαλε τὴν προσεσχὴν «Pro peccatis» τοῦ Rossini και τὴν «Αἰσαναίαν τῶν ψυχῶν» τοῦ Schubert. Οἱ δὲ καλλιτέχνηαι μανδολινισταὶ κύριοι Π. Ἀμυράς και Γ. Παραπαντάκης γλυκυτάτας μελωδίας. Πάντας τούτους, οἵτινες και κατέτελεσαν τοὺς παρισταμένους, συνάδανεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκνυμβάλου ἡ δ. Δάνδα Πανοπούλου.

Ἐν τέλει, ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας Ρηγοπούλου, ὁ κ. Δημ. Πασχαλίδης ἀπηθύνα διὰ θερμῶν λόγων εὐχαριστίας τόσοσιν πρὸς τοὺς ὀργανώσαντας τὸ μνημόσυνον, ὅσων και πρὸς τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν του καλλιτέχνης και πάντας τοὺς παρεστηθέντας εἰς αὐτό, μεθ' ὃ οἱ προσελθόντας ἀπῆλθον, ἀποδηλώσαντας τὰ συλλυπητήριά των εἰς τὴν χῆραν τοῦ μεταστάντος. Καὶ αὐτοὺς ἐβλέπεν ἡ σεμνὴ αὐτῆς τελετῆς.



Ἡ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

Αἱ ἀρχαί, αἱ τάσεις, ὁ χαρακτήρ τῆς.

Ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἔχουν παράγωγορθε ἀπὸ τὴν κοινωνίαν μας, εἶναι και ἡ γελοιογραφία, πολὺ μικρὰ δ' ἀπονέμεται ἀξία παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς καλλιτέχνας αὐτῆς. Καὶ ὅμως ἡ παραγνώρισίς μας αὐτῆ εἶναι τόσοσιν ἀστήρικτος, ὅσων και ἄδικος. Ἡ γελοιογραφία εἶναι τέχνη αἰωνία, διότι εἶναι ἡ ἔκφρασις αἰωνίου ψυχικοῦ αἰσθηματος. Ὁ ἄνθρωπος δὲ δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός.

Ἡ γελοιογραφία εἶναι ἡ γραφικὴ ἐξωτερικεύσις μιᾶς ψυχολογικῆς ἀνάγκης. Ὁ ἄνθρωπος ἔσχε πάντοτε τὸν πόθον νὰ σατυροῖ, νὰ σκώψῃ, νὰ περιγελάσῃ τὸν ὁμοῖόν του, τὸν κατώτερόν του ἢ —πρὸ πάντων— τὸν ἑαυτὸν εὐρισκόμενον. Μετὴν ἰδιαιτέραν δὲ ἱκανότητα, τὴν ὁποῖαν ἔχει νὰ ἀποκαλύπτῃ μετ' ὀξύτητος τὰ φυσικὰ και ἠθικὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, πάντοτε κατώρθων νὰ ἐπιτυχάνῃ εἰς τὴν μεγαλοποίησιν αὐτῶν. Ἡ τοιαύτη ἐπὶ τὸ κωμικώτερον μεγαλοποίησις τῶν ἐλαττωμάτων τῶν ἄλλων, ἀπετέλεσε τὴν βάσιν τῆς γελοιογραφίας.

Ὅτι ἡ γελοιογραφία τῶν ἄλλων εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, αὐτὸ δὲ ἀποδεικνύουν τὰ μικρὰ παιδία. Τὶ κἀνονον ἐκαίνα, μιμοῦνται ἕνα μεγάλο, πού περῶν ἀπὸ τὸν δρόμον, παραδείγματος χάριν, μιμοῦνται τὸ βάδισμά του, τὰς κινήσεις, τὴν ὁμιλίαν του. Δὲν τὸν μιμοῦνται ἀπλῶς, ἀλλ' ἐξογκόνουν κατὰ τὴν μίμησιν των και τονίζουσι ἰσχυρότερα τὰ ἐλαττώματά του, πού θέλουσι νὰ ψέξουν. Τὰ παιδία τότε γελοιογραφοῦν. Ποῖος ὅμως τὰ εἰδίδεξεν εἰς αὐτό;

Ἄν νομίζετε, ὅτι ἡ γελοιογραφία εἶναι μοναδικὸν τοῦ ἀνθρώπου προνόμιον, τὸν τιμάτε ἰδιαιτέρως. Γελοιογραφοῦν και... τὰ ζῷα. Μάλιστα. Φυσιολογία ὀνομαστοὶ διεβεβαίωσαν μετὰ τὸν σοβαρότερον τρόπον, ὅτι ὑπάρχουν ζῷα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ κωμικὴ ἀπομίμησις εἶναι προσὸν ἰδιαιτέρον, πολὺ ἀνεπτυγμένον εἰς αὐτά. Τίς, αἰφνης, λησμονεῖ τοὺς πιθήκους, διὰ τὴν κωμικὴν ἀπομίμησιν τῶν κινήσεων, και τοὺς παπαγάλους, διὰ τὴν μίμησιν τῆς φωνῆς;

Ἐξ ἄλλου και ἡ φύσις αὐτῆ εἶναι εἰς μέγας γελοιογράφος. Ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὴν κοινωνίαν θὰ ἰδῆτε, ὅτι διαίρειται εἰς δύο μεγάλας τάξεις: εἰς τὰ πρότυπα πρόσωπα και τὰς γελοιογραφίας αὐτῶν. Ὑπάρχουν μεταξὺ μας πολλοὶ, οἱ ὁποῖοι εἶναι γελοιογραφία τῶν ἄλλων. Καὶ, διὰ νὰ περιορισθῇ κάναίς μόνον εἰς τὴν ἀρχαιότητα τὴν βαθυτάτην, τί ἦτο ὁ Θεορίτης εἰς τὸ πλευρόν τοῦ Ἀγαμέμνονος, εἰμὴ ἡ γελοιογραφία τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῖον τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις! Ἀρὰ γε, οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι δὲν εἰμῆθα γελοιογραφία τῶν ἀνθρώπων, οἵτους μᾶς ἀπῆτει ἡ φύσις, οἵτους μᾶς ὤνειροπόλησεν ἡ Ἀημιουργία;

Ἡ γελοιογραφία δὲν εἶναι μόνον ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἔχει και ἄλλα μολλά προσόντα. Εἶναι κοινὴ, εἶμὴ ἡ διεθνῆς, προσπίπτει εἰς τὴν κοινήν ἀντίληψιν περισσότεροσιν πάσης ἄλλης καλλιτεχνικῆς ἐκδηλώσεως. Ἐνῶ ἡ ἰδέα τοῦ καλοῦ εἶναι διάφορος κατὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐθνῶν τῆς κοινωνίας, ἡ ἰδέα τοῦ γελοίου

εἶναι περισσότεροσιν γενικὴ δι' αὐτὸ και μία γελοιογραφία, ἐξαιρούσα τὸ γελοῖον, καθίσταται μέλλον προσίτη εἰς τὴν κοινήν ἀντίληψιν και κρῖον ἀπὸ ἐν καλλιτέχνημα, ἀνεσκοπεῖν τὴν ὀλικὴν ἐξωτερικεύσιν τοῦ ἰδανικοῦ καλοῦ. Τὸ μειδίσμα, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ μία γελοιογραφία, εἶναι προχειρότερον ἀπὸ τὸν θαυμασμόν, πού προξενεῖ ἐν οἰοιδήτοτε ἄλλο ἔργον τέχνης.

Ἐκ τῆς γενικότητος ταύτης ἡ γελοιογραφία ἀντλεῖ και ἄλλας δυνάμεις. Εἶναι σάτυρος, εἶναι ἄμβων, εἶναι βίλος ὀξύτατος. Διδάσκει μετὰ τὸν τελειότερον τρόπον και πολλὰκις ἐπιτυχάνει περισσότεροσιν και ταχύτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ ἑαυτὸν ἱεροκήρυκος. Αὐτὸ τὸ ἐνθουσιάζει πολὺ εἰς κυρία μας: θὰ τὰς εἶχαμεν ἔως πῶρος νὰ φοροῦν ζωοκουλὸν, ἐν ἡ γελοιογραφία δὲν ἔσπατῆ νὰ κωμικοποιήσῃ τὸ ἄχαρ ἐκεῖνο φῶρμα. Ποῖα, ἄλλως τε, μαλίσ ἀνδρικὴ ἡ γυναικεία ἠδονήθη ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν πικρὴν τῆς γελοιογραφίας ἐπίθεσιν;

Ἡ γελοιογραφία, ἐν ταύτῃ, εἶναι και θαυμάσιον ὄπλον. Τὸ ἐξρησιμοποίησαν και τὸ χρησιμοποιεῖσιν, ἔχι μόνον διάφορα ἀντιπαλαίοντα κόμματα μιᾶς και τῆς αὐτῆς χώρας, ἀλλὰ και τὰ ἔθνη πρὸς ἄλληλα. Ἐνῶ δὲ και σήμερον οἱ στρατοὶ και οἱ στόλοι οἰδηρόφρακτοι ἀντικρούζουσι ἀλλήλους και ἀνταλλάσσουσι σφαῖρας, βόμβας και πυρὰ, εἰς τὸ πλευρόν των οἱ γελοιογράφοι μετὰ μίαν κοινήν και ἀπαλὴν γραφίδα ἐξαπολύουσι τὰ δηκτικὰ των ἔργα. Μὴ νομίζετε, ὅτι αὐτὰ προκαλοῦν μικροτήτος και ἐλαφροτήτος πληγὰς ἢ αἰ σφαῖρας. Μα ἐπιτυχῆς γελοιογραφία ἐμπερεῖ τὰ πληγώη και νὰ συντρέψῃ τὸ ἠθικὸν φρόνημα τοῦ ἔχθρου ἢ νὰ ψυχρῶνῃ ἕνα ὀδύτερον ἀπὸ κάποιον ἐνδόνουχον συμπαθῆσιν του.

Ἡ γελοιογραφία σήμερον τῶν ἐμπολέμων κἀνει, πρὸς τιμὴν τῆς, ὀπερῶχος τὸ κωμικόν τῆς.

Ἐκ τῶν στοιχείων ταύτων παραγόμενῃ ἡ γελοιογραφία, ἀπαύγασμα δὲ γνήσιον τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως, τῆς γνώμης τῆς ἐκφράσεως, ἀποτέλει τὸ καλλίτερον κοινωνικὸν βαρόμετρον. Εἶναι ὅ,τι τὸ μειδίσμα εἰς τὴν ζωὴν, ὅ,τι ἡ κωμωδία διὰ τὸν βίον, ὅ,τι ὁ ἀφῶρε ἐπὶ τῆς στεφάνης πατηρίου ζῆθου. Οἱ φυσιογῶμοι δύνανται νὰ ἐξαιρηθῶσιν τὸν χαρακτήρα ἐκ τοῦ μειδίσματος, οἱ κοινωνιολογοὶ νὰ λάβωσιν ἰδέαν μιᾶς κοινωνίας ἐκ τῶν κωμωδιῶν τῆς και εἰς πότης νὰ προσδιορίσῃ τὴν ποιότητα τοῦ ζῆθου ἀπὸ τῶν ἀφῶν, πού παραέγει. Μετὰ τὸν ἴδιον και μετὰ πολὺ ζωηρότερον τρόπον διὰ τῶν γελοιογραφῶν ἐνὸς λαοῦ δυναμάθη νὰ προσδιορίσωμεν, ὅχι μόνον εἰς ποῖον βαθμὸν ἀνεπτυγμένον εἶναι τὸ καλλιτεχνικόν του αἰσθημα, ἀλλὰ και τὸν βαθμὸν τῆς ἐλευθερίας του, τὰ προτεσῆματα, τὰς ἀρετὰς, τὰς κακίας του. Δώσατε εἰς ἕνα μελετητὴν τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν μίαν πλήρη σειρὴν γελοιογραφῶν μιᾶς ἐποχῆς και θὰ δυνηθῇ νὰ σᾶς τὴν προσδιορίσῃ ἐπακριβέστατα.

Ἡ γελοιογραφία εἶναι τὸ κάτοπτρον τῆς καινωσίας.



ΣΚΕΨΕΙΣ

✦ Ὅποιος ζητεῖ ἀπὸ φιλόργουρον, ὀμοιάζει ἐκεῖνον, πού σκάπτει τὴν θάλασσαν.

✦ Ὅποιος θέλει νὰ τρώγῃ σίδερα, πρέπει νὰ ἔχῃ γερά δόντια.

✦ Ὅποιος ἀποφεύγει τὴν δόξαν, τὴν σύρει κατόπιν του.

✦ Τὸν ἄνθρωπον τὸν πιάνουν ἀπὸ τὰ λόγια, και τὸ βᾶδι ἀπὸ τὰ κέρατα.

✦ Οἱ ἄνδρες εἶναι ὅπως τοὺς θέλουσι αἱ γυναῖκες.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου, μετὰ τὸ ὀποῖον ἀρχεται ἡ β' δεκαμηνία τοῦ Ζ' ἔτους, ἕκαστον φύλλον τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» θὰ πωλεῖται ἀντὶ γροσίου, ἡ δὲ εἴησια αὐτοῦ ἐγγραφῆ θὰ εἶναι 40 γροσία.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡὸΣ Τὸ ἈΦ' Ὅλα

Ὁ κ. Χρήστος Λοριδάς ἐπέγραψε:

Τὸν κ. Γεώργιον Μηνᾶ (εἰς Πέραν), τὴν κ. Ἐλισάβετ Ζανέτου (εἰς Τατάδα).

18

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 237)

— Βίστε λοιπόν μάστιγες του θανάτου του παιδιού μου!

Εφώνησεν ο λόρδος Κύσιγκτων, σηκώνομενος ως φάσμα εν μέσω των προσκεφαλαίων, τα όποια τον περιελάτουν και προσηλώνον επί εμού τα μάτια του τόσο μεγάλα, τόσο διαπεραστικά, όποτε έσχε τρέμον υπαχώρησα. Έν τούτοις, παρά το σθένος του δωματίου, ένόμισα, ότι διέκρινον έν δάκρυ να βρέχη το βλέμμα του γέροντος.

— Μιλόρδε, άπήνευσα, είδαν θνήσκοντα τον υιόν σας και είδον να γανιάται το παιδί του!

Επιηκολούθησε σιωπή όλίγων λεπτών. Ο λόρδος Κύσιγκτων με παρατήρει ζωηρώς. Τέλος, έκαμα μίαν κίνησην με το τρέμον χέρι του έξήνευσε το ίδιόν μου, το έσφιξεν, έπειτα τα δάκρυλά του έκαταβόησαν και αυτές έπαιάντησαν εις τα προσκεφάλαιά του.

— Φθάει, φθάει, κυρία! Έχω ανάγκην άναπαύσεως. Αφήσατέ με μονον, έπιθύρουν.

Υπελίθην και άπεμακρόνθη. Προτού άκόμη έξέλθω από το δωμάτιον, ο λόρδος Κύσιγκτων άνέκτισε την συήθη θέσιν του, την οίγην του, την άκινήσιαν του.

Δέν θα σάς διηγηθώ, κυρία, τας πολλές μου και σοβαράς άποπειράς παρά τή λόρδω Κύσιγκτων, το άνωποφασιστόν του, την ηγυμμένην εις την ψυχήν του όργην και το πώς, τέλος, ή πατριική στοργή, όφρυνισθείσα από τας λεπτομερείας της φοβεράς καταστροφής μετά της φιλοδοξίας, όπως κατωλίπη διάδοχον του όνόματός του και της οικογενείας του, συνετέλεσαν, ώστε να νικήσωσιν όλα τα άντίθετα ελαθλήματα.

Τρεις μήνας μετά την σκηνήν, την όποιαν πρότινος σάς διηγήθη, εβρισκόμην εις την έξώθυρον της οικίας του Μονπελλιέ και περιέμενον την Έδαν Μερεδιθ και το παιδίάκι της, κληθέντας εις την οικογένειάν των, δια να άνολάβουν έκει όλα τα δικαιώματά των.

Η ήμέρα εκείνη ήτο φραία ήμέρα δι' έμέ.

Η λαίδη Μαιρη, ήεις, ως γυνή κυρίαρχος έαυτής, είχε κούρσει την χαράν της, ότι αι οικουγενιαikai έριδες συνετέλεσαν, ώστε ο υιός της να γίνη ο μέλλων κληρονόμος του λόρδου, έχουσα καλλίτερον άκόμη την θλίψιν και την όργην της. Όταν ή Έδα Κύσιγκτων συνεφιλιώθη με τον πενθερόν της. Το μαρμάρινον μέτωπον της λαίδης Μαιρης έμεινεν άπαθές, αλλά τί φοβεράι σκέψεις διάστειλλον την καρδίαν της υπό την φαινομενικήν άκίνητην γαλήνην!

Εβρισκόμην λοιπόν επί του κατωφλίου της θύρας, ότι ή άμαξα της Έδας Μερεδιθ — έξακολουθώ να της δίδω το παλαιόν της όνομα — είσηλθεν εις την αυλήν του μεγάρου. Η Έδα μου έτεινε ζωηρώς την χείρα.

— Σας εύχαριστώ, σάς εύχαριστώ, φίλε μου! έπιθύρουν.

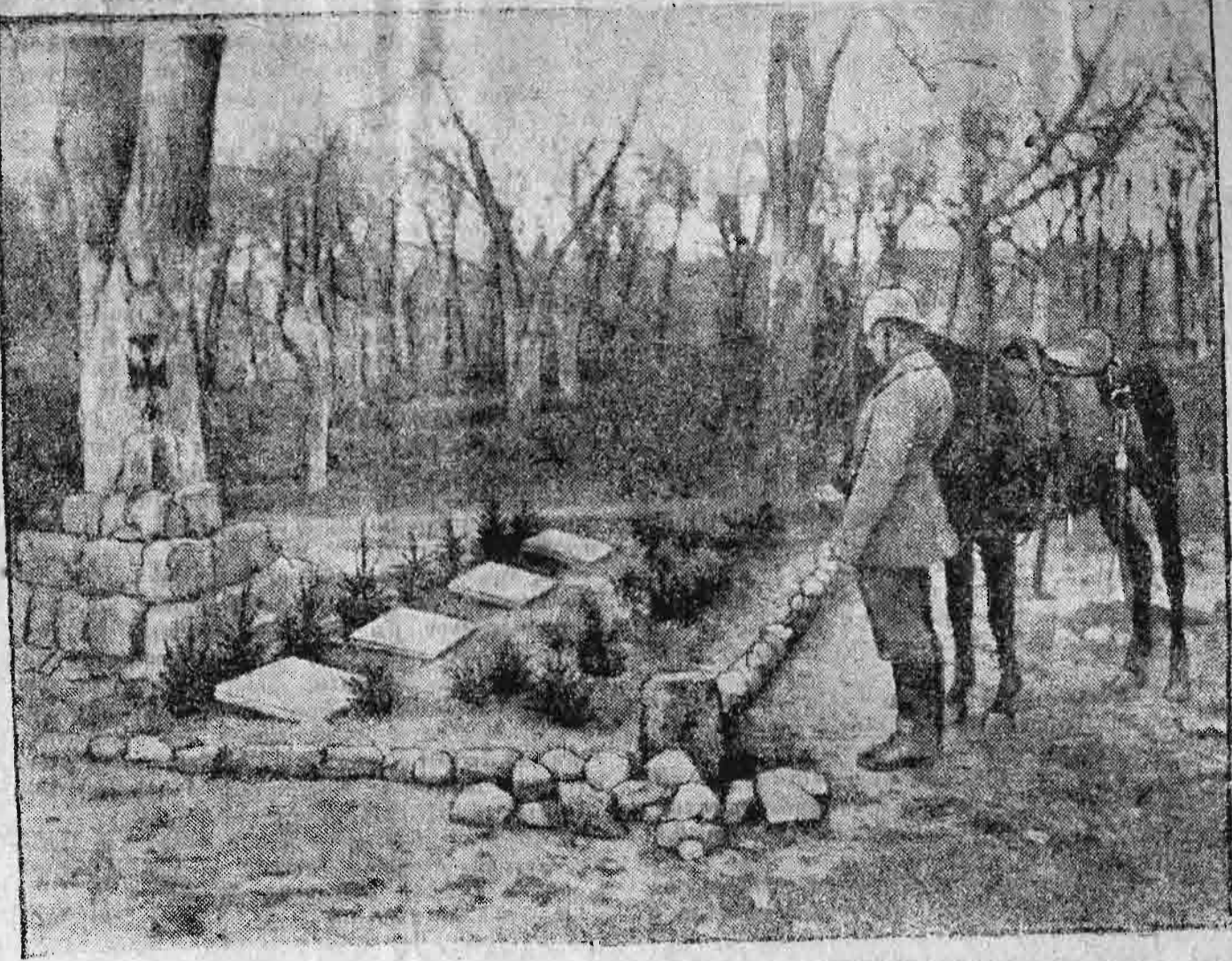
Μεθ' ο έσπόγγισεν τα δάκρυα, τα όποια έτρεχον επί των όφθαλμών της, και λαμβάνουσα έκ της χειρός το παιδί της, ένα τριετές παιδάκι, όραλον ως άγγελος, είσηλθεν εις την τέαν της κατοικίας.

— Φοβομαι, μου έλεγεν.

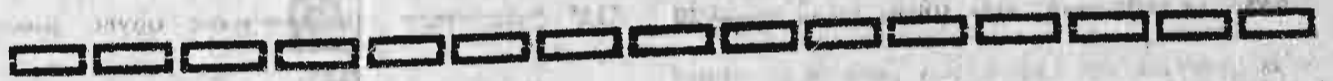
Ητο πάντοτε ή λεπτή γυνή, ή συνταρμιμένη υπό της δυστυχίας, όχρα, θλιμμένη και όραία, ή όποια δέν έπίσταται πλέον εις τός έλπίδας της ζωής και ήεις διετίζει την βαβαιότητα μόνον δια τα έπουράνια.

Εβάδιζα εις το πλευρόν της και, άνφ πενθηφορούσα άνήρχετο τας πρώτας βαθμίδας της κλίμακος με το συμπάθος ατέης πρόσωπον, το πλέον εις τα δάκρυα, με τον βροχιόνα τεταμένον προς το παιδί της, ή λαίδη Μαιρη με το τέκνον της έφάνησαν εις το άνω μέρος της κλίμακος.

Η λαίδη Μαιρη έφερον έσθήτα χρώματος σιαιρουού, δύο όραία βραχιόλια περιέσφιγγον τούς βραχιόνάς της, λεπτή χρυσή αλυσίς περιέθετε το μέτωπόν της, άντάξιον όπως διαδηματος. Εβάδιζε με άξιοσπαρές ύφος, με την κεφαλήν ύψηλά, το βλέμμα πλήρες υπερηφανείας. Αύτη ύπήρξεν ή πρώτη συνάντησις των δύο τούτων γυναικίδων.



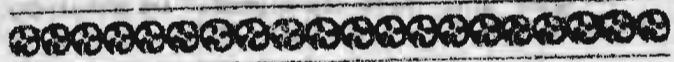
Πρό του τάφου των πεσόντων συντρόφων.



— Καλώς ήλθατε, κυρία, ειπεν ή λαίδη Μαιρη, χαιρετώσα την Έδαν Μερεδιθ.

Η Έδα προσπαθήσε να μειδιάση και άπήνευσε μερικόν προσηναίς λόγους. Πώς θα ήτο δυνατόν να φαντασθίη το μίσος εκείνη, ή όποια έγνωρίζε μόνον να αγαπή;

Αιτηθύνθημεν προς το δωμάτιον του λόρδου Κύσιγκτων. Η κυρία Μερεδιθ, μόλις κρατουμένη,



Η ΕΥΤΥΧΙΑ

(Απάντησις εις το έν τή έπ' όριθμ. 335 φύλλω του ‘Απ’ Όλα’ δημοσιευθέν σχετικόν ποίημα).

Δέν ειμ' άχνός, ούδ' όνειρο, οδτε και φαντασία· είμαι σμά σου και παντού μπορείς να με ζητήσης. Τόσες φορές μ' άπόκτησες· δέν ειμ' άχαριστία να λές, πώς δέν μ' έγνωρίσες και πώς θα μ' άποκτήσης; Μπορούσες τότε, άν ήδελες, συνέχεια να κρατήσης;

Και μήπως δέν μ' έγνωρίσες στα στήθη της μαμάς σου; έμένα δέν άντίκρυσες μέσ' στής χρυσές άχτίδες. Ο ήλιος σαν πρωτόλουζε τα όλόξανθα μαλλιά σου; κι' άπ' το σχολειό σαν σχόλαζες, ποιάν άλλη έμ- [πρός σου είδες;] δέν μ' είχες πάντα σύντροφον στής τόσες σου έλπίδες;

Μαζί δέν κοιμηθήκαμε κάθε Αη-Βασίλη; δέν σ' έφερουρίζα έγώ, ειπέ με, στον Θεόν σου, σαν έτρεχες την άνοιξη στα λούλουδα τ' Απριλι; Σε κάθε νέο φόρεμα δέν μ' είχες σύντροφό σου; κι' άν μ' έχασες, το δέλησες, όναυροπόλος φίλη!

Όνειρο = φίλος έπουλος, που μακριά σε σύρει, μη τον πιστεύης. Πρόφρασεν νωρίς να έξυπνήσης· είθε τα λόγια μου γλυκά... να γίνουν έξυπνητήρι και να με έννοήσης... πριν μείνης άνεπιστρέφεται μ' όνειρων άναμνήσεις!

Κ. ΛΕΩΝΗΣ

είσηλθε πρώτη, έκαμα μερικά βήματα και έγονάτισε παρά την πολυθρόναν του πενθερού της. Έπήρε το παιδί της εις τας χείρας της και, έπιθέτουσα αυτό επί των γονάτων του λόρδου Κύσιγκτων,

— Ίδού το παιδί του! έφώνησεν. Έπειτα ή δυστυχής γυναικα έκλαυσε και έσιώπησεν.

Ο λόρδος Κύσιγκτων παρατήρησεν επί μακρόν τον άγγονόν του, έφ' όσον δέ άνεγνώριζε τα χαρκτηριστικά του τέκνοντος του, το όποτον έχασε, το βλέμμα του καθίστατο ύγρον και στοργικόν. Ηλθε μάλιστα στιγμή, καθ' ήν ένόμισεν, ότι έπανήλθεν εις τός εύτυχείς εκείνας ήμέρας, καθ' ός έσφιγγεν εις τας άγκάλας του τον υιόν του άκόμη βρέφος.

— Γουλιέλμ! Γουλιέλμ! έπιθύρουν. Κόρη μου! προσέθεσε, τείνον την χείρα προς την Έδαν Μερεδιθ.

Τα μάτια του έγέμισαν από δάκρυα. Η Έδα είχε πλέον οικογένειαν, ένα προστάτην, περιουσίαν. Ησαν λοιπόν εύτυχείς· ίσως λοιπόν δι' αυτό έγώ έκλαυτον.

Το παιδί, το όποτον έμενεν ήρημον επί των γονάτων του γέροντος, δέν είχεν έκδηλώσει ούτε χαράν, οδτε φόβον.

— Θα μ' αγαπάς; το ήρώτησεν ο γέρον.

Το παιδί έσήκωσε το κεφαλάκι του, αλλά δέν άπήνευσε.

— Μ' ένόησες; θα είμαι ο πατέρας σου. — Θα είμαι ο πατέρας σου, επανάλαβεν ήρημα το παιδάκι.

— Συγκωρησατέ το, έπιθύρουν ή μητέρα του· εβρισκετο πάντα μόνον, είναι πολύ μικρό άκόμη και τα πρόσωπα το τρομάζουν. Αργότερα, μιλόρδε, θα έννοήση καλλίτερον τα τροφικά σας λόγια.

Εγώ παρατήρουν το παιδί, το έξήταζον σιωπών και ένσθημήτην τούς τρομερούς φόβους μου. Αλλοίμονον! Οι φόβου αυτοί και αι ύπόνοιαι μεταβλήθησαν εις βαβαιότητα. Η φοβικά συγκίνησις, την όποιαν ύπέστη ή Έδα κακά την έγκυμοσύνην της, είχεν όλέθρια άποτελέσματα δια το παιδί της και μόνη ή μητέρα έν τή νεότητι της, τή άγάπη της, τή άπειρία της, δέν ήδυνήθη τόσον καιρόν να άντιληφθίη την δεστυχίαν του.

(άκολουθεί)



Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

27

(συνέχεια από σελ. 238)

— 'Αδιάφορον. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ 'Ακάνθου.

— Καὶ ποῦ προτιμᾶτε νὰ συναντηθῶμεν; εἰς τὸν Κήπον; εἰς τοῦ Τοκατιάν;

— 'Ὅχι, ὄχι, κάπου ἄλλοῦ πρὸ μακρῶν, πρὸ ἀπόκλιτος, εἰς τοὺς λόφους τοῦ Κεατχανέ, παραδείγματος χάριν.

— Ἐχει καλῶς, σύμφωνοι.

— Θὰ ἔλθω ἐκεῖ μὲ ἀμάξι.

— Θὰ σὲ περιμένω ἐν ἀγωνίᾳ.

Ἐκυψεν, ἔθλησε δυνατὰ τὸ χέρι τῆς 'Ακάνθου καὶ ἀπεμακρύνθη.

Μετὰ δύο λεπτὰ ἡ θύρα τοῦ πλαγινοῦ δωματίου ἤνοιγαν καὶ ἐξήρχετο ἡ μία πελάτις, διὰ νὰ τὴν διαδεχθῆ ἡ σύζυγος τοῦ τραπεζίτου.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ μὴ παρακολουθήσωμεν τὸν Ζάραν καὶ τὴν 'Ακάνθου κατὰ τὴν συνάντησίν των, ἡ ὁποία πορευτάθη πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἐπρεπεν...

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἔχει πολλὰ φιλόξενα σπίτια, κάτω ἀπὸ τὴν στέγην τῶν ὁποίων πωλεῖται ἡ τιμὴ καὶ ἐξανεῖται ἡ σὰρξ. Ἄλλ' ἀδιάφορον ἀρκεῖ, ὅτι τὰ προσήματα σώζονται καὶ ἡ μοιχὸς σύζυγος ἢ ἡ ἔνοχος κόρη εἰμπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὸν ἀνέγνω ὑψηλῶ, ἀπαιτοῦσα ὅπως κάμπιωνται ἐκ σεβασμοῦ πρὸς αὐτῆς ἐν τῇ κοινῶν αἰσποδυλικαὶ στήλαι τῶν τιμῶν ἀνθρώπων.

Ἡ 'Ακάνθου δὲν ἔχασε καὶ μετὰ τὸ ὀλισθημα αὐτὸ τὸν ἐγωισμὸν τῆς. Ἦξευραν, ὅτι ἡ κοινωνία σιωπῆ καὶ γνωρίζει νὰ σιωπῆ, ὅταν τὸ πρόσωπον, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἔλεγε κάτι κακόν, διαθέτῃ χρῆμα, πλοῦτον, χλιδῆν. Τὰ πράγματα αὐτὰ ἀποτελοῦν συρματοπλεκτον φίμωτρον εἰς τὸ στόμα παντός.

Πῶς νὰ κατηγορήσῃ τις τὴν κ. 'Ακάνθου, ἀφοῦ αἱ ἐφημερίδες εἰς κάθε κοινωνικὴν κίνησιν ἀνέφερον τὸ ὄνομά τῆς μὲ τὸν καθιερωμένον τίτλον: «ἀξιώτιμος καὶ ἐρίτιμος κυρία»; πῶς νὰ τολμήσῃ τις νὰ εἴπῃ κάτι διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ τραπεζίτου, ἡ ὁποία ἤξευρε μὲ μερικὰ τοῦγια καὶ δύο χοροὺς τὸν χρόνον νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ὁμοτίμους τῆς καὶ μὲ μερικὰ ψυχία χρυσοῦ νὰ ἀναγορευεῖται εὐσεβὲς εἰς δύο-τρία ἀγαθοεργὰ σωματεῖα;

Μόνον οἱ οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητοι εἰμποροῦσαν νὰ ὀμιλήσουν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ εἶχον λόγους νὰ σιωποῦν. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐκείνων ἐδημιουργεῖτο ἐν εἶδος συναλλαγῆς εἶχον καὶ ἐκείνοι ν' ἀποκρῦψουν διὰ τὸν ἑαυτὸν τοὺς πολλὰ. Τίς λοιπὸν θὰ ἐτόλμα νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του;

Τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει, ὅταν πρόκηται διὰ κάποιον πτωχὴν κόρη. Τότε οἱ ἄνδρες γίνονται φλόγα καὶ αἱ γυναῖκες ἀκονίζουσι τὴν γλῶσσάν των. Ὅλοι μεταβάλλονται εἰς εὐθυδίους κριτὰς, εἰς ἱεροκήρυκας τῆς ἀρετῆς, εἰς θεματοφύλακας τῶν οἰκογενειακῶν παραδόσεων. Καὶ τὸ περίεργον βεβαίως εἶναι, ὅτι οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ δῆμοι τῆς πτωχῆς γυναίκος, αὐτοὶ παρουσιάζονται καὶ οἱ μεγαλείτεροι αὐτῆς κατήγοροι.

Αἱ πτωχαὶ πρέπει νὰ εἶναι τίμιαι· διὰ τὰς πλουσίας, τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει· ἀντὶ τῆς τιμῆς, δύνανται νὰ παρατάξουν τὸ χρῆμα.

Ἐν τούτοις, δὲν ἐδέχθη νὰ ὑποχωρήσῃ τόσο ἐπιτολῶν τὸ ἀπλοῦν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη διὰ τὴν Δώραν, εἶχε μεταβληθῆ εἰς πόθον καὶ ὁ πόθος εἰς ἀγρίον πάθος. Ἐζήτηε νὰ κατακτήσῃ τὴν κόρην, ἡ δὲ ἰδέα αὐτῆ εἶχε καταστῆ μόνιμος πλέον εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του.

Ὅ,τι εἶχε πάθει ὁ Ζάρας ἀπὸ τὴν περιτεχνον στάσιν τῆς 'Ακάνθου, τὸ αὐτὸ ὑπέστη καὶ ὁ Πῶλ μὲ τὴν ἀντίδρασιν τῆς Δώρας. Μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ τραπεζίτου, εἰδήμων εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ἔρωτος, ἀντέταξε τὴν ἀντίδρασιν ἐκείνην, ποθοῦσα, ὅπως ἀνάγῃ μεγαλειτέραν τὴν φλόγα τοῦ πάθους εἰς τὸν νέον, τοῦ ὁποίου ἐπεζήτησε τὴν κατάκτησιν, ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, ἡ Δώρα, ἀρνηθεῖσα νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ ὀλισθηρὸν ἀπίεστον, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν ὠδήγει ὁ Πῶλ, ἐξηρέθιζε πλειότερον τὸν ἀχαλίνωτον νέον. Ἡ τιμία ἐπιφύλαξις καὶ ἡ περιτεχνον ἀντίστασις εἶχον τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα: τὴν ἐξόγκωσιν τοῦ πάθους.

Ἄλλ' ὁ Ζάρας εὐρίσκειτο εἰς περισσότερον εὐνοϊκὴν θέσιν ἀπέναντι τῆς Σιμένης, παρ' ὅ,τι ὁ Πῶλ πρὸς τὴν Δώραν.

Εἰς τὴν συνειδήσιν τῆς γυναίκος τοῦ τραπεζίτου εὐρίσκειτο καὶ ἐν μονοπᾶτι ὑποχωρήσεως, καὶ εἶναι παρατηρητέον, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν λάβει τις τὴν περίπτωσιν τῆς ὑποχωρήσεως, δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀνένδοτος, ἀλλὰ προσποιεῖται τὸν τοιοῦτον. Ὁ Ζάρας τὸ ἐφαντάζετο αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ὁ Πῶλ ἐγνωρίζεν, ὅτι εἰς αὐτὸν δὲν συνέβαινε, εἰμὴ τὸ ἀνίθετον τούτου. Ἡ Δώρα οὐδὲ μίαν στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὅ,τι ἔλεγε καὶ τὸ ἐφρόνει. Ἦτο εἰλικρινής.

Ποῖα λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ στάσις τοῦ Πῶλ ἀπέναντι τῆς ἀιθῆσος ἐκείνης κόρης; Ἡ μανία του δὲν τὸν ἄφινε νὰ σκεφθῆ ὄριμα.

Ἐνα βράδυ, ἐνῶ εὐρίσκειτο μὲ κάποιον φίλον του καὶ ἐπιναν εἰς τὴν ἀποβάθραν, βαθὺς τοῦ διέφυγε μορφασμὸς εἰς τὸ πρόσωπον. Δὲν ἦτο στεναγμὸς λύπης καὶ ἀγωνίας, δὲν ἦτο ἡ βαθεῖα ἀναπνοὴ ἐκείνου, ποῦ ἔχει κάτι εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλ' ἀπλοῦστατα μία ἐκφρασις ὀργῆς, μίσους, ἀγριότητος.

— Τί ἔχεις; τὸν ἐρωτᾷ ὁ φίλος του.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Πῶς; ἐγὼ σὲ βλέπω πολὺ στενοχωρημένον.

— Μπᾶ! φαίνομαι;

— Βεβαίωτα· εἶναι τώρα μερικῆς ἡμέρας, ποῦ δὲν ἔχεις τὴν φαιδρότητα σου· εἶσαι, πῶς νὰ σοῦ πῶ, ἀφρημένος καὶ τὸ πρόσωπόν σου εἶναι σὰν ξυρισμένο.

— Τὸ κατάλαβες λοιπὸν!

— Ἐχεις τίποτε; Κάμμά βρομοδουλειά, μήπως... τίποτε ἰδιαιτέρα...

— Φίλε μου, ἀφοῦ εἰμπόρεσες νὰ καταλάβῃς, ὅτι κάτι ἔχω, θὰ σοῦ τὸ πῶ. Θέλω μάλιστα ἀπὸ σὲ καὶ τὴν συμβουλὴν σου. Ἀλλά, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, θὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ δώσῃς τὸν λόγον σου.

— Σὲ τί;

— Ὅτι θὰ τὸ κρατήσῃς μυστικῶς αὐτὸ, ποῦ θὰ σοῦ πῶ, θὰ τὸ κάμῃς;

— Πολὺ πρόθυμα, ἔχεις τὸν λόγον μου.

ἔσπευσε νὰ διαβεβαιώσῃ ὁ φίλος τοῦ Πῶλ, ἀπὸ περιέργειαν νὰ μάθῃ τὸ τί ἐκρυπτεν ὁ υἱὸς τοῦ τραπεζίτου μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, ποῦ τὸν ἐβασάνιζε τόσο.

— Λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ σοῦ εἰπῶ. Εὐσεβὲς, εἶναι κάμποσος καιρὸς, ποῦ ἔχουμε μιὰ καινούργια δασκάλισσα σπῆτι.

— Τὴν Ἐγγλέζα;

— Ὅχι καὶ σὺ! αὐτὴν ποιὸς τὴν λογαριάζει καὶ ἂν θέλῃ νὰ λογαριάζεται! αὐτὴν τὴν χαρίζω ξεῦρες σὲ ποιόν; στὸν Ἄσο Σπαθί, ποῦ γλυκοσυλιάζει μαζί τῆς.

— Τότε τὴν μαυροφόρα βέβαια.

— Ἀκριβῶς, γι' αὐτὴν πρόκειται.

— Καὶ βάζω στοίχημα, πῶς σοῦ ῥίχτηκε στὰ γὰρ καὶ σ' ἔπαρε σὲ δύσκολο θέσιν μὴ τὰ μάθη ἢ ξανθοῦλα ἐκείνη...

— Ἔτσι ἦταν λογικὸν νὰ γίνῃ καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἔγινεν ὅπως διόλου τὸ ἐναντίον.

— Τότε τῆς ῥίχτηκε ἐσὺ, καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ.

— Ἄκου με: Αὐτὴ εἶναι ἕνας ἀλλοιώτικος ἀνθρώπος. Πρῶτη φορὰ βλέπω σὲ κορίτσι τέτοιας τάξεως, τόση ἐπιμονὴ καὶ ἀρνησι. Εἶναι σωστὸ ἀγριοκάτσικο.

— Κάθενα κορίτσι δὲν εἶναι ἀγριοκάτσικο. Ὅλα εἶναι ἡμερα καὶ καλόβολα, ἀρκεῖ νὰ ξυρῇ κάποιος νὰ τὰ ψαρεύσῃ. Δὲν προσπάθησες;

— Ἄκου ἐκεῖ καὶ πολὺ μάλιστα! Ἄφοῦ σοῦ ἔγινε καὶ ρομαντικὸς. Φαντάσου! ὁ Πῶλ Ἄκανθος ρομαντικὸς, ἐρωτευμένος!

— Καὶ δὲν σ' ἐπίστεψε;

— Αὐτὸ συνέβη.

— Καταλαβαίνω· θὰ εἶναι ἀπ' ἐκείνες, ποῦ θέλουν νὰ πωληθοῦν κάμποσο ἀκριβὰ. Ἐτοιμάσου ν' ἀνοίξῃς τὴ σακκούλα σου καὶ φρόντισε νὰ μάθῃς ποιὸς πουλεῖ τὰ παιδ' ἔμμορφα καὶ κτυπητὰ κοσμήματα στὸ Γαλατᾶ ἢ στὸ Σταυροδρόμι.

— Νομίζω, ποῦ δὲν εἶναι ἀπ' ἐκείνες.

— Καὶ ὅμως, ἔχω τὴν ἰδέαν, ὅτι καμμιά γυναῖκα δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸν πειρασμὸν τῶν λούσων. Τότε... ἔνα κοστοῦμι.

— Αὐτῆ, φίλε μου, εἶναι σωστὸ ἀγριοκάτσικο, μὲ καταλαμβάνεις! Ἰσα-ἰσα εἶχαμε κάμποσες μέρες πρὶν ἕνα ἐπεισόδιον μ' αὐτὴν. Ἡ μητέρα ἔγυρψε νὰ τῆς ἀλλάξῃ τὸ ρούχον τὰ μαῦρα, ποῦ φορεῖ, κ' αὐτὴ ἔστησεν ἐπανάστασιν μὲς' ἐντοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Στὸ ταξίδι, π' ἀπεφάσισε νὰ πᾶς,
μὴ θαρρεῖς, πῶς τὸν καὶμὸ σου θὰ νὰ σβύσῃς.
'Ἄν ἀγάπησες, κ' ἐκεῖ θὰ ν' ἀγαπᾷς·
ἂν ἐπύχῃσες ἐδῶ, θὰ μαστρωθῇς.

Στὸ ταξίδι, π' ἀπεφάσισε νὰ πᾶς,
μὴ θαρρεῖς, πῶς τὰ παλῆνὰ θὰ λησμονήσῃς.
Ἢ πρῆξή σου θὰ μιλή, σὰν θὰ σιωπᾷς,
κ' ἂν δὲν βλέπῃς, θὰ νὰ βλέπῃς μ' ἐπὶ θυμῷ.

Στὸ ταξίδι, π' ἀπεφάσισε νὰ πᾶς,
τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸ κορμὶ σου θὰ χωρίσῃς.
Τὴν καὶμῆν τὴν καρδίαν σου θὰ λυπᾷς,
τὸ κορμὶ τὸ μαρμαρένιον γιὰ νὰ ζήσῃς.

Τί μὲ μέλει, ποῦ θὰ φύγῃς, ποῦ θὰ πᾶς;
σὲ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου κ' ἂν μ' ἀφήσῃς.
'Ἄν μ' ἀγάπησες, κ' ἐκεῖ θὰ μ' ἀγαπᾷς...
Πᾶρ' ἐντοῦ μὲ τὴν καρδίαν σου θὰ γυρίσῃς.

M. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἐν Ταταούλοις ἰατρομαισυτῆρ-γυναικολόγος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

δέχεται καθ' ἐκάστην, 1-4 μ. μ.

ΤΟΚΕΤΟΙ, θεραπεία ΕΚΤΡΩΣΕΩΝ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ, ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ κλπ.

Σημ.—Πολλοὶ παθήσεις τῶν γυναικῶν καὶ τῶν νεανίδων ἐκλαμβανόμεναι καὶ θεραπευόμεναι ὡς νευρικῆς, ὡς παθήσεις τοῦ στομάχου, ὡς ἀναιμίας καὶ τὰ τοιαῦτα, δὲν εἶναι ἢ παθήσεις ὀφειλόμεναι εἰς ἐλαττωματικὴν λειτουργίαν τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναίκος.

Ἀριθμ. Τηλεφώνου: Πέραν, 735.

Ἐφθασαν ἐσχάτως:

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὠραίας χρυσιζούσας ἀνταυγίας εἰς τὴν κόμην. *Suc de Laitue* ἀριθ. 8 (λεσκάνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποδῶν), Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθ. 35 (ἐξαιλεῖται καὶ τὰς παλαιότερας ρικινάδας τοῦ προσώπου, καὶ δίδει εἰς τὸ δέρμα λευκότητα καὶ βαλσουλίνην ὀσιν). Διάφορα *Lotions* (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀριθ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρῶμα μαγνητικόν). Ἐρυθρὸν ἀριθ. 31 (παρέχει ὠραιότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). *Montonnières*. Πετάλοῦδες. Ταινίαι τοῦ μετώπου. Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖνα κρυσταλλωμένα, καὶ ὅλα τὰ κατάλληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανέωσιν τῆς γυναικείας ὠραιότητος

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλεφώνον 1145.

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐπανέλθῃ ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ νησί, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἄλλας πλέον προτοιμασίας.

Ὁ Πῶλ Ἄκανθος, μετὰ τὴν συνέντευξιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔλαβε μὲ τὴν Δώραν Δρόσου, μετὰ τὴν προσβολὴν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη, ἠσθάνθη μίαν ἐπανάστασιν μέσα του. Δὲν τολμῶμεν νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ καρδία του ἔδοκιμάσθη, διότι ἡ καρδία του πολὺ ὀλίγον μέρος ἐπαίξεν εἰς τὸ αἶσθημα αὐτό. Ἄπλοῦστατα, εἶχε θιγῆ ὁ ἐγωισμὸς του ὡς ἄνδρός, καὶ μάλιστα ὡς υἱοῦ τοῦ Ἄκάνθου!

Ἦτο ἡ πρώτη του ἐρωτικὴ ἀποτυχία. Αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθροῖται, παρὰ μόνον ἐρωτικῶς ἀποτυχίας εἰς ὅλον τὸν βίον του!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΡΕΦΑΝ

ΘΑΛΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Έπι τῷ ἔργῳ καὶ σκληροτάτῳ θανάτῳ τῆς προσφιλεστάτης καὶ πολυαγαπημένης μας

ΕΥΤΕΡΠΗΣ ΣΚΟΥΛΑΡΙΔΟΥ

Τὸ «Δοτ' Όλα», μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ διευκολύνῃ τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ πώλησιν διαφόρων ἀντικειμένων, εἰς εὐρεσίαν θέσεως ἢ ὑπαλλήλων, ἰδρῶσι ἰδιαιτέραν στήλην Μικρῶν Ἀγγελιῶν δωρεάν.

Τὰς ἀγγελίας ταύτας δικαιοῦται πᾶς ἀναγνώστης νὰ δημοσιεύσῃ, προσερχόμενος αὐτοπροσώπως εἰς τὰ γραφεῖά μας.

Πᾶσαι αἱ σχετικαὶ πρὸς τὰς ἀγγελίας ταύτας πληροφορίαι, θὰ παρέχωνται ἐν τοῖς γραφείοις μας ὑπὸ εἰδικοῦ ὑπαλλήλου καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 1—3 μ. μ. ὥρας.

Αἱ ἀγγελίαι αὗται δὲν θὰ ὑπερβαίνουν τὰς 4 γραμμὰς.

ΑΓΟΡΑΙ

ΖΗΤΕΙ νὰ ἀποκτήσῃ τηλέφωνον ἐμπορικῶν γραφείων. Εὐκαιρία διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ τηλεφωνικὸν μηχανήμα των. 1

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν κλειδοκῦμβalon μεταχειρισμένον ἐν καλῇ καταστάσει. 2

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ἔτη τῆς «Revue de deux Mondes» δεδεμένα ἢ ἄδετα. 3

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον ἐκ 1000 πήχεων ἐν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. 4

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μεταχειρισμένον πορτ-μαντὸ μὲ πολλὰς θέσεις. 5

ΠΩΛΕΙΤΑΙ στόκ ἐκ 500 μπερετῶν παιδικῶν. 6

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινὶς ὁμογενῆς, γνωρίζουσα καὶ τὴν Γερμανικὴν καὶ Γαλλικὴν, δι' ἐμπορικῶν κατὰστασμα. 19

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὁμογενῆς, δυνάμενος ν' ἀναλάβῃ τὴν παιδοιομίαν καί, εἰ δυνατόν, νὰ διδάξῃ καὶ τινὰ βοηθητικὰ μαθήματα, διὰ σχολῆν, ἔχουσαν ἐσωτερικὸς μαθητὰς. 22

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινὶς γερμανομαθῆς, γινώσκοσα καὶ γραφομηχανῆν, διὰ παραγγελιοδοχικῶν γραφείων. 8

ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙ θέσιν ραπτρίας παρ' οἰκογενείῃ, ἢ ἐργασίαν ἐν καταστήματι κατασκευῆς γυναικείων φορεσμάτων, νεᾶνις ὁμογενῆς, πτυχιούχος σχολῆς κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς. 20

ΖΗΤΕΙ θέσιν νέας ὁμογενῆς, γνωρίζων καλῶς τὴν Τουρκικὴν, Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν καὶ καταστιχογραφίαν. 21

ΖΗΤΕΙ θέσιν ὡς οἰκότροφος εἰς Παρθεναγωγεῖον διδασκάλισσα ἀριστοῦχος τῆς Γαλλικῆς. 9

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΖΗΤΕΙ παραδόσεις καθηγητῆς τῆς Ἀγγλικῆς, γνωστὸς διὰ τὸ εὐμέθοδον τῆς διδασκαλίας του. 18

ΖΗΤΕΙ κατ' οἶκον παραδόσεις ὁμογενῆς διδασκάλισσα, ἀνεγνωρισμένης ἀξίας καὶ πείρας. 14

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΙΣΤΡΙΑ δεδοκιμασμένη ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον. 12

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Γερμανικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τιμὸς συγκραταβαστικὰς. 13

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐπιπλωμένον εὐρύχωρον δωμάτιον ἐν κεντρικῶτάτῃ θέσει τῆς Μεγάλης Ὀδοῦ τοῦ Πέραν. 16

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐπιπλωμένον εὐρύχωρον δωμάτιον παρὰ ἐντίμῳ ὁμογενεῖ οἰκογενείῃ ἐν τῇ συνοικίᾳ Χαμάλ-μπαση τοῦ Πέραν. 17

Ἐξηντηλέμενος τὸ σῶμα ἀπὸ τινων μηνῶν, ἀπέθανεν ἐν Χάλκῃ τὴν 1 Φεβρουαρίου, ἐν ἡρεμίᾳ ψυχῆς, ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων διηγήρων, ὁ Θαλῆς Ἀντωνιάδης. Ἦτο 78 ἐτῶν καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα 15 ἔτη διτέλεσε καθηγητῆς τοῦ Δικαίου ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ καὶ ἐν τῇ Ἐμπορικῇ.

Ἡ πρώτη δρᾶσις του, σύντομος, ἀλλ' ἐνεργός, ἐξελέχθη ἐν Ἀθήναις, ὅπου, ἅμα ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ τοῦ Δικαίου, συνειργάσθη μετὰ τοῦ Δημ. Κ. Παπαρηγοπούλου, τοῦ γνωστοτάτου ποιητοῦ, τοῦ τόσον προῶρος ἀποβιώσαντος, εἰς τὸ δικηγορικὸν γραφεῖον τοῦ καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Πέτρου Παπαρηγοπούλου, ἴδρυσεν μετὰ τῶν φίλων του Γεωργ. Ἀποστολίδου καὶ Ἰωάννου Καμπούρογλου τὸ περιοδικὸν ὁ «Λισσὸς» καὶ μετέσχεν ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν ἴδρυσιν τοῦ Συλλόγου «Παρασσού», ἐκλεγείσ προέεδρος αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοῦ 1870 ἐγκατεστάθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου, ἐξασκῶν εὐδοκίμως τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, μετέσχεν ἐνεργότατα τῆς πνευματικῆς κινήσεως, ἣτις, διὰ τῆς ἐν Φαναρίῳ «Μνημοσύνης», ἐχούσης καὶ θεατρικὴν σκηνὴν, καὶ τῶν ἄλλων πολυαριθμῶν τότε Λεσχῶν, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἑλλ. Φιλολογικοῦ Συλλόγου, εἶχεν εὐρέως μεταδοθῆ διὰ σειρᾶς μαθημάτων, διαλέξεων, θεατρικῶν παραστάσεων καὶ χορῶν ἐκπαιδευτικῶν.

Μετὰ ἐν ἔτος αἰφνης διορίζεται δικαστῆς ἐν Λαμῃ. Μετέβη εἰς τὴν θέσιν του, καίτοι ἠγνοεῖ τίς ὁ ἀνεργήσας τὸν διορισμόν του. Ἀλλὰ τὸ ἐπιτὸν ἔτος, παραιτηθεὶς, παλιννοστεῖ καὶ πλήρως χαρᾶς συνεχίζει τὸ ἐλεύθερον στάδιόν του εἰς τὸν εὐρὺν τῆς πόλεως μας ὀρίζοντα. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ βίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καθίστα ὀσημέραι ἀποπνικτικὸν τὸ ἐκεῖ δικαστικὸν του στάδιον, ὡς ἐσυνείθισεν νὰ λέγῃ, προσθέτων, ὅτι θὰ ἦτο πρὸ καιροῦ Ἄρειοπαγίτης καὶ συνταξιούχος, ἂν δὲν εἶδιδεν τὴν παραίτησίν του.

Ἐπὶ 45 λοιπὸν ἔτη, διεκρίθη ἐνταῦθα ὡς δικηγόρος, μεταδὸς μεθοδικάτατα εἰς τοὺς τελειοφοίτους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τὰς ἀναγκαίας γνώσεις τοῦ Δικαίου, ὧν ἄνευ ἢ ἀρχιερωσύνης ἐλέγχεται ἀδάξ τῶν δικαστικῶν τῆς καθηκόντων.

Ἡ ἀγάπη, ἡ τιμὴ καὶ σὺν τῇ προῖοσθῃ ἡλικίᾳ τὸ σέβας, περιέπιον τὸ ὄνομά του. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπένειμεν εἰς τὸν ἀπεβιώσαντα τὸν ἀργυροῦν καὶ εἶτα τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ Σωτήρος. Διὸ τὸ Ἑλλ. Προξενεῖον ἀντεπροσωπεύθη ἐν τῇ κηδείᾳ, ἣτις ἐγένετο τὴν 2 Φεβρουαρίου ἀξιοπρεπεστάτη, τοῦ διευθυντοῦ τῆς Θεολ. Σχολῆς ἁγίου Σελευκείας ἐκφωνήσαντος ὠραῖον λόγον, καὶ ἐνὸς τελειοφοίτου τῆς σχολῆς ταύτης προσφωνήσαντος καταλλήλως. Ἐτάφη ὁ νεκρὸς εἰς τὸν αὐλόγρον τῆς σχολῆς.

Ἀφίνει ὁ αἰδιδμος τὴν σύζυγόν του κ. Ἀργυρώ, θυγατέρα τοῦ ἀποθανόντος τὴν ἐβδομάδα ταύτην καθηγητοῦ τῆς Μ. Σχολῆς τοῦ Γένους Κωνσταντίνου Ζαχαριάδου καὶ πέντε τέκνα, ἐξ ὧν μίαν θυγατέρα ἔγγαμον ἐν Ἀθήναις καὶ τὸν υἱόν του κ. Γεώργιον Θ. Ἀντωνιάδην ἐν Παρισίοις.

Τὸ «Δοτ' Όλα» συλλυπεῖται βαθύτατα τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος καὶ ὀφείλει μυσίας χάριτας δι' ὅσα πολλάκις ἔγραψε χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του ὁ σεβαστὸς Θαλῆς Ἀντωνιάδης.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΤΑΜΠΟΥΡΙΔΟΥ

Μὲ πόνον ψυχῆς καὶ μὲ πολλὰς καὶ θερμὰς ἐπιδηλώσεις συμπάθειας ἐκηδεύθη τὴν Κυριακὴν ἐν Πέραν ἡ τόσον δῶρος ἀφορασθεῖσα ὑπὸ σκληρᾶς νόσου πολυκλαυστος νεᾶ Εὐγενία Ταμπουρίδου, ἀδελφὴ τοῦ φίλου κ. Ι. Ταμπούριδου. Ἡ κηδεῖα τῆς μεταστάσης ἐψάλη ἐν τῷ ἱερῷ ναφ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, προεξάρχοντος τοῦ θεοφιλεστάτου χωρεπισκόπου κ. Χριστοφόρου, παραστάντος πολλῶ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ὅστις καὶ συνελευήθη τοὺς συγγενεῖς τῆς ἀσιμνήστου, πρὸς οὓς καὶ ἡμεῖς ἀψευθύνομεν τὰ ἰδιαιτέρᾳ ἡμῶν συλλυπητήρια.

Εὐτέρπη! εἶναι ἀληθές, πῶς πέταξες καὶ πέρα σὲν πεταλούδα ὀλόλευκη στὸν γαλανὸν αἰθέρα; Εὐτέρπη πολυλάτρευτε! τὸ χάρμα τῶν γονιῶν σου, τῶν συγγενῶν σου ἢ ἐλπίς, ὡς καὶ τῶν ἀδελφῶν σου, εἶν' ἀληθές, πῶς ἔφυγες καὶ μᾶς ἀφήκες ὀλους μὲ σπαραγμένη τὴν καρδίαν καὶ μὲ ἀρρήτους πόνους; Ἡ μήπως ἦτο ὄνειρον ἢ φροῦδη φαντασία καὶ σὺ ἀπῆλθες εὐχαρὶς εἰς τὴν ἀθανασία; Ἡ μοῖρα ἢ σκληροκαρδὴ σὲ ἤρπασεν ἀσπλάγγως, ἐξαδελφούλα μου γλυκειά, καὶ πρὶν ἀκόμ' ἀρχίσουν τὰ πρώτα τῆς νεότης σου λουλούδια νὰ ἀνθίσουν, ἄχ! τὸ ἄπορον καὶ κρυφὸ δροσάρι τοῦ θανάτου τοῦ βίου σου ἀπέκοψε τὸ τῆμα ἀποτόμως. Ἦσο λουλούδι τῆς ἀγῆς, ἦσο τοῦ κόσμ' ἀστὴρ, Εὐτέρπη μου! Πλὴν ὁ Θεὸς δὲν θέλησ' ἐπὶ πλῆθον, σὺ ἢ ἀγνόησες, νὰ κοσμήσῃς τὸν ψεύτικο τὸν κόσμον. Γι' αὐτὸ σὲ πῆρες καὶ ὡς πατὴρ φιλόστοργος—Καρτέ- [ρεῖ, σ' εἶπε]

μὲν' ἔδω πλησίον μου καὶ γίνου ἐνα λουλούδι πάλλευκο καὶ στέλιζ' αἰωνίως μὲ τὴν ἀθάνα σου μορφή καὶ τὴν ἀγνή ψυχὴ σου τὸ δῶμα τ' οὐρανοῦ. Εἶπ' ὁ Θεὸς κ' ἐγένετο ἡ πανορθάνης βουλή Του. Πλὴν πόσα-πόσα δάκρυα καὶ πόνων στεναγμοῦ δὲν ἔχυσεν ὁ δυστυχῆς γονεὺς γιὰ τὸ παιδί του! Γι' αὐτὸ, Εὐτέρπη μου γλυκειά, ἄγγαλε τῶν ἀγγέλων, ἰκέτευε διὰ παντὸς τὸν Πλάστην σου καὶ Κτίστην, ὅπως ἀπὸ τοῦ θρόνου Του, τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἁγίου, πῆμψη τὴν δρόσον τ' οὐρανοῦ, ὡς βαλασμον γλυκὴ, εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνων, ποῦ κλαῖν' ἀπαρηγόρητα τῆς νεότης σου τὰ ρόδα, Εὐτέρπη μου χρυσοῦ!

A. E. Δ.

ΦΕΙΔΙ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

Στὸν Πειρασμόν.

Τὸ φεῖδ' εἶπε στὸν αἰετὸ: — Γιατί ψηλά πετάς; Στὰ σύννεφα τί χάνεσαι μὲ τόλμη περισσή; Γιατί σὺν τ' ἄλλα ζῆα σὺ στὴ γῆ δὲν περπατᾷς; — Γιατί μόνο νὰ σέρνεσαι γεννήθηκες ἐσὺ!...

KIMON ΜΕΛΛΑΣ

ΒΙΒΛΙΑ

ἐκλεκτὰ δι' οἰκογενείας καὶ διὰ πρόσωπα καθὲς ἡλικίας καὶ ἐπαγγέλματος, ἦτοι: ἐπιστημονικὰ, τεχνικὰ καὶ ἐμπορικὰ συγγράμματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, περιηγήσεις, μεθόδους καὶ λεξικά εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ σειρὰς εἰκονογραφημένων περιοδικῶν εἰς γερμανικὴν, γαλλικὴν καὶ ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ΜΟΝΟΝ εἰς τοῦ

I. I. ΔΡΑΓΑΤΣΗ

τὸ πασιγνωστον Ancienne Librairie des Ecoles 525, Μπέγιογλου, Πλατεία Τοῦνελ, 525 δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε.



ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ τοῦ 1917

ὄλων τῶν χρονολογιῶν, μὲ ἀφθονον ποικιλίαν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, πωλοῦνται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς, ἐπίσης καὶ οἱ Agenda.

Τὰ πάντα προσιτὰ εἰς πάντας καὶ πάσας καὶ εἰς πάσης τάξεως βαλάντια.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ



Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἑκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Μπουγιούκ Παρμὲν Καποῦ, ὁδὸς Ἀζαμιτζῆ, ἀρ. 7. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιστάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροήν τῶν αἰώνων. Πρὸς διακρίσειν τῆς ἱκανότητος τοῦ ὡς ἔγω χειρομάντων, ἀποταθῆτε, ἀπαξ πρὸς αὐτόν.



Καὶ φωνὴ τ' οὐρανοῦ
«— Καλλιτέχνης γενεῶν! »
ψιθυρίζει.

Καλλιτέχνης! ὦ! καὶ σὸ στήθος
ἰδοὺ λάμπει τῆς τέχνης τὸ πῦρ...
Ποίαν κόρη κεντῶ μέσ' σὸ πλῆθος;...
Ἔνας εἶ με φλέγει σπινθήρ.

Εἶν' ἡ τέχνη ξηρὰ καὶ τραχὺα,
ὅταν θέλῃ νὰ ζῆ μοναχῆ
κι' ὅταν φίλη καλὴ καὶ γλυκεῖα
δὲν σὲ δίδῃ καρδιά κι' ἀντιχῆ.

Ἐνωμένος γιὰ πάντα μ' ἐκείνην,
ποῦ γυναῖκά μου τώρα καλῶ,
ἀτενίζω τὸ πᾶν μὲ γαλήνην
κι' ἀπ' τὰ μάτια τῆς θάρρους ἀντλῶ.

Θάρρος, θάρρος! κι' ὁ κόσμος ἀνήκει
εἰς τὴν τέχνην, τῆς λέγω παιδρῶς.
Θάρρος! πλὴν... ὦ Θεέ μου! τί φοίη;
τί παθαίνω! τί κρῶς ἰδρῶς!...

Θάρρος, θάρρος! Ἀόμα κι' ἡ φύσις
ὑποκύπτει στὴν θέλησιν... ὦ!...
ἐνθυμοῦμαι καὶ τρέμω: ἡ φθίσις
ἔχει πάρεθ γονεῖς, ποῦ θρηγῶ...

Φάσμα, φύγε! τί στέκεις σὺν τέρας
καὶ μὲ βλέπεις μὲ μάτι θαμπό;...
πῶς ν' ἀφήσω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας
καὶ σὸ σκότος τῆς νύκτας νὰ μπῶ;

Δὲν σ' ἀκούω... τοῦ κάκου... Ὀπίσω!...
Μὴ τὰ μέλη μου σπῆς τὰ πιτωχά.

Δὲν ἀκούς τί σοῦ λέγουν; «— Νὰ ζήσω
κι' ἔχω μέλλον ἔμπροσ μου». Χά, χά!...

Τί μὲ σέρνεις μὲ βία; Τὴν στράτα
καὶ μονάχος τὴν βρίζω, θαρρῶ.
στάσου λίγο τὸν κόσμο, τὰ νεῖατα
λίγ' ἀόμα καιρὸ νὰ χαρῶ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΑΣ

ἀποταθεῖτε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ.

Δ. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ,

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ (Α' τάξεως)

καὶ θὰ λάβετε τὰς πλέον **ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ**
νομικὰς πληροφορίας καὶ ὁδηγίας. Ἀνα-
λαμβάνει τὴν ταχεῖαν διεκπεραίωσιν
αὐτῶν ἐνώπιον ὄλων τῶν ἀρμοδίων δι-
καστηρίων καὶ κυβερνητικῶν τμημάτων.

Γαλατῆ, **ΜΙΝΕΡΒΑ** χάν, ἀριθμ. 36,
(ἀνωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν).

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ καὶ **Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ**

ἐν Γαλατῆ, Ὁμῆρ' Ἀμπίτ χάν, 14—15,

ἀγοράζει καὶ πωλεῖ εἰς τὰς τρεχοῦ-
σας τιμὰς τῆς ἡμέρας ὄλα τὰ εἶδη
τῶν χρεωγράφων, ἐξαργυρώνει
τοκομερίδια λήξαντα καὶ ἐξελέγ-
χει ὄλας τὰς κληρώσεις τῶν λα-
χειοφόρων ὁμολογητῶν.

Τηλέφωνον: **Μπέγιογλου, 1912.**



Ἡ τελευταία του

(ἀνέκδοτος).

Αἶ! καλὰ, πειὸ σιγά. Νά, ποῦ μ' ἔχεις
καὶ δὲν θέλω διόλου σωθῆ.
Μὲ φοβίζεις πολὺ. Μὴ μὲ τρέχεις
κι' εἶναι τέρα σποτάδι βαθῶ.

Τί μοῦ λέγεις ἐκεῖ; Μαῦρ' ἐλπίδες.
Ζωὴ νὰ θ' ἀνοίξῃ γιὰ μὲ;
Νέοι πόνοι καὶ νέαι φροντίδες
κι' ἴσως πλέον θρηγῶδες στιγμαί!

Τετέλεσται! Τὸ τραγικὸν πρέπει νὰ πῶ ποτήριον...
Εἶναι τὸ τελευταῖόν μου στὴν γῆν αὐτὴν μαρτύριον.
Ἡ φθίσις ἀδυσώπητος διηγεῖται μὲ φθίρει
καὶ πρὸς τὸ τέρα τὸ πικρὸν ἀλματωδῶς μὲ σέρει.

Τετέλεσται! Σ' ἐκίτεσσα ματαίως, ὦ Θεέ!
Τέχνη, φιλία, σύζυγοι, — σμιαί, μόνον σμιαί.

Τὸ πνεῦμά μου σκοτίζεται,
τὸ φῶς ἐξαφανίζεται
κι' ὁ θάνατος μὲ φαίνεται τοσοῦτον φριμαλῶς,
καθ' ὅσον πρέπει τὴν ζωὴν ν' ἀφήσω τόσον νέος.

Ντάγμα, ντάγκ, ἡ φωνὴ
τῆς καμπάνας θρηγεῖ
μιά καρδιά νεκρωμένη.
Ντάγμα ντάγκ... ντάγμα, ντάγκ.
Γονατίζε. Ντάγκ, ντάγκ,
ὁ νεκρὸς διαβαίνει.

Σ' οὐρανοῦς
γαλανούς,
ποῦ κι' ὁ νοδὸς
δὲν τοῦς φθάνει,
Μιά ψυχὴ
μοναχῆ
προσυχῆ
τώρα κάνει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ.



Τὰ παλαιὰ Κρασιά **ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ**

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν
ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀναιμικούς.

Μπέγιογλου, Χαράλ-μπασῆ, ἀριθμ. 52